

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2003/C 275/01	Domstolens dom af 30. september 2003 i sag C-301/96, Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber («Statsstøtte — beslutning 96/666/EF — opvejning af de økonomiske ulemper, der er forårsaget af Tysklands deling — alvorlig forstyrrelse af en medlemsstats økonomi — regional økonomisk udvikling»)	1
2003/C 275/02	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. oktober 2003 i sag C-176/99 P, ARBED SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber («Appel — aftaler og samordnet praksis — europæiske producenter af stålbjælker — meddelelse af klagepunkter») ...	1
2003/C 275/03	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. oktober 2003 i sag C-179/99 P, Eurofer ASBL mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber («Appel — aftaler og samordnet praksis — europæiske producenter af stålbjælker»)	2
2003/C 275/04	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. oktober 2003 i sag C-182/99 P, Salzgitter AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber («Appel — aftaler og samordnet praksis — europæiske producenter af stålbjælker»)	2

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 275/05	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. oktober 2003 i sag C-194/99 P, Thyssen Stahl AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — aftaler og samordnet praksis — europæiske producenter af stålbjælker«)	3
2003/C 275/06	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. oktober 2003 i sag C-196/99 P, Siderúrgica Aristrain Madrid SL mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — aftaler og samordnet praksis — europæiske producenter af stålbjælker«)	3
2003/C 275/07	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. oktober 2003 i sag C-198/99 P, Empresa Nacional Siderúrgica SA (Ensidesa) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — aftaler og samordnet praksis — europæiske producenter af stålbjælker«)	3
2003/C 275/08	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. oktober 2003 i sag C-199/99 P, Corus UK Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — aftaler og samordnet praksis — europæiske producenter af stålbjælker«)	4
2003/C 275/09	Domstolens dom af 30. september 2003 i de forenede sager C-57/00 P og C-61/00 P, Freistaat Sachsen, Volkswagen AG og Volkswagen Sachsen GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Statsstøtte — opvejning af de økonomiske ulemper, der er forårsaget af Tysklands deling — alvorlig forstyrrelse af en medlemsstats økonomi — regional økonomisk udvikling — EF-rammebestemmelserne for statsstøtte til motorkøretøjsindustrien«)	4
2003/C 275/10	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 2. oktober 2003 i sag C-322/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene (»Traktatbrud — direktiv 91/676/EØF — beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget — artikel 5, stk. 4 og 5, og bilag II, A, 1), 2), 4) og 6), samt bilag III, nr. 1, 2) og 3), og nr. 2 — kapacitet i anlæg til opbevaring af husdyrgødning — begrænsning af tilførsel af gødning på grundlag af ligevægt mellem afgrødens forventede kvælstofbehov og kvælstoftilførslen til afgrøden fra jorden og fra gødning — sikkerhed for at den mængde husdyrgødning, som tilføres jorden hvert år, ikke overstiger en vis mængde pr. hektar — bestemmelser i kodeksen for godt landmandskab om perioder, betingelser og fremgangsmåder for tilførsel af gødning — forpligtelse til at træffe alle nødvendige supplerende eller skærpede foranstaltninger«)	5
2003/C 275/11	Domstolens dom af 23. september 2003 i sag C-30/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (»Traktatbrud — manglende gennemførelse for så vidt angår Gibraltar af direktiv 67/548/EØF og 87/18/EØF (vedrørende farlige kemiske stoffer), 93/12/EØF (vedrørende flydende brændstoffer), 79/113/EØF, 84/533/EØF, 84/534/EØF, 84/535/EØF, 84/536/EØF, 84/537/EØF, 84/538/EØF, 86/594/EØF og 86/662/EØF (vedrørende støjemissioner), 94/62/EF (vedrørende emballageaffald) og 97/35/EF (vedrørende udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer)«)	5

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 275/12	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. september 2003 i sag C-58/01, Océ van der Grinten NV mod Commissioners of Inland Revenue (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Special Commissioners of Income Tax) (»Direktiv 90/435/EØF — selskabsskat — moder- og datterselskaber i forskellige medlemsstater — begrebet kildeskat«)	7
2003/C 275/13	Domstolens dom af 30. september 2003 i sag C-76/01 P, Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton) m.fl. (»Appel — dumping — Rådets manglende vedtagelse af et forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold — manglende simpelt flertal, der er nødvendigt for forordningens vedtagelse — fristen for at indlede en antidumpingundersøgelse udløbet — begrebet anfægtelig retsakt — begrundelsespligt«)	7
2003/C 275/14	Domstolens dom af 23. september 2003 i sag C-78/01, Bundesverband Güterkraftverkehr und Logistik eV (BGL) mod Bundesrepublik Deutschland, ved Hauptzollamt Friedrichshafen (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof) (»Frie varebevægelser — ekstern transitforsendelse — forsendelse på grundlag af et TIR-carnet — overtrædelse eller uregelmæssighed — mulighed for den garanterende organisation at føre bevis for stedet, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden er begået — frist for at føre beviset — spørgsmål, om den medlemsstat, der konstaterer, at der er begået en overtrædelse eller uregelmæssighed, har pligt til at undersøge stedet«)	8
2003/C 275/15	Domstolens dom af 23. september 2003 i sag C-109/01, Secretary of State for the Home Department mod Hacene Akrich (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Immigration Appeal Tribunal) (»Arbejdskraftens frie bevægelighed — tredjelandstatsborger, der er ægtefælle til statsborger i en medlemsstat — ægtefællen pålagt forbud mod indrejse og ophold i denne medlemsstat — parrets midlertidige bosættelse i en anden medlemsstat — bosættelse med henblik på i medfør af fællesskabsretten at opnå en indrejse- og opholdstilladelse til den første medlemsstat — misbrug«)	9
2003/C 275/16	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. oktober 2003 i sag C-147/01, Weber's Wine World Handels-GmbH, Ernestine Rathgeber, Karl Schlosser, Beta-Leasing GmbH mod Abgabenberufungskommission Wien (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof) (»Indirekte skatter — afgift på salg af alkoholholdige drikkevarer — uforenelighed med fællesskabsretten — tilbagesøgning af afgiften«) ...	10
2003/C 275/17	Domstolens dom af 30. september 2003 i sag C-167/01, Kamer van Koophandel en Fabrieken voor Amsterdam mod Inspire Art Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Kantongerecht te Amsterdam) (»Artikel 43 EF, 46 EF og 48 EF — selskab, som er stiftet i én medlemsstat, og som udøver sin virksomhed i en anden medlemsstat — anvendelse af de selskabsretlige regler i den medlemsstat, hvor filialen er oprettet, med henblik på at beskytte tredjemands interesser«)	10
2003/C 275/18	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. oktober 2003 i de forenede sager C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P og C-180/01 P, International Power plc, British Coal Corporation, PowerGen (UK) plc, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod National Association of Licensed Opencast Operators (NALOO) (»Appel — EKSF-traktaten — afvisning af en klage om påstået anvendelse af diskriminerende købspriser og urimeligt høje royalties — Kommissionens kompetence«)	11

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 275/19	Domstolens dom af 23. september 2003 i sag C-192/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Danmark (»Traktatbrud — artikel 28 EF og 30 EF — forbud mod markedsføring af levnedsmidler, der er tilsat vitaminer og mineraler — begrundelse — folkesundheden — ernæringsmæssigt behov»)	12
2003/C 275/20	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 11. september 2003 i sag C-201/01, Maria Walcher mod Bundesamt für Soziales und Behindertenwesen Steiermark (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof) (»Beskyttelse af arbejdstagerne — arbejdsgiverens insolvens — anvendelsesområdet for direktiv 80/987/EØF — national retspraksis vedrørende selskabsdeltagerlån, der sidestilles med kapitalindskud — fuldstændig rettighedsfortabelse»)	12
2003/C 275/21	Domstolens dom af 30. september 2003 i sag C-224/01, Gerhard Köbler mod Republikken Østrig (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien) (»Ligebehandling — aflønning af universitetsprofessorer — indirekte forskelsbehandling — anciennitetstillæg — en medlemsstats ansvar for tab, der er forvoldt borgere på grund af tilsidesættelser af fællesskabsretten, som må tilregnes medlemsstaten — en national domstols tilsidesættelse af fællesskabsretten»)	13
2003/C 275/22	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. oktober 2003 i sag C-232/01, straffesag mod Hans Van Lent (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Politirechtbank te Mechelen) (»Arbejdskraftens frie bevægelighed — leasing af motorkøretøjer — pligt til indregistrering af et køretøj i den medlemsstat, hvor arbejdstageren bor»)	14
2003/C 275/23	Domstolens dom af 30. september 2003 i sag C-239/01, Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Landbrug — EUGFL — delvis ophævelse af forordning (EF) nr. 690/2001 — særlige markedsstøtteforanstaltninger for oksekød — Kommissionens gennemførelsesforordning om medlemsstaternes obligatoriske medfinansiering»)	14
2003/C 275/24	Domstolens dom af 30. september 2003 i sag C-405/01, Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española mod Administración del Estado, procesdeltager: Asociación de Navieros Españoles (ANAVE) (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo) (»Arbejdskraftens frie bevægelighed — artikel 39, stk. 4, EF — ansættelse i den offentlige administration — kaptajner og øverstestyrmand på skibe i handelsflåden — udøvelse af offentlig myndighed om bord — stillinger forbeholdt flagstatens statsborgere — stillinger åbne for andre medlemsstaters statsborgere under forudsætning af gensidighed»)	15
2003/C 275/25	Domstolens dom (Første Afdeling) af 2. oktober 2003 i sag C-411/01, GEFCO SA mod Receveur principal des douanes (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal d'instance de Metz) (»EF-toldkodeksen og gennemførelsesforordningen — proceduren for passiv forædling — fritagelse for importafgifter for forædlingsprodukter — beløb, som kan fradrages i tilfælde af, at der i angivelsen af varerne til midlertidig udførsel er anført en ukorrekt toldposition — tilsidesættelse uden reel betydning for virkemåden af proceduren for passiv forædling»)	15

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 275/26	Domstolens dom (Første Afdeling) af 25. september 2003 i sag C-437/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — direktiv 92/12/EØF og 92/81/EØF — afgift af smøreolier — punktafgift af mineralolier«)	16
2003/C 275/27	Domstolens dom af 23. september 2003 i sag C-452/01, Margarethe Ospelt og Schlössle Weissenberg Familienstiftung (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof) (»Frie kapitalbevægelser — EF-traktatens artikel 73 B (nu artikel 56 EF) — artikel 40 i og bilag XII til EØS-aftalen — procedure for forudgående tilladelse til erhvervelse af land- og skovbrugsarealer — lovlig — betingelser«)	16
2003/C 275/28	Domstolens dom af 30. september 2003 i sag C-47/02, Albert Anker, Klaas Ras, Albertus Snoek mod Forbundsrepublikken Tyskland (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht) (»Arbejdskraftens frie bevægelighed — artikel 39, stk. 4, EF — ansættelse i den offentlige administration — kaptajner på fiskerfartøjer — udøvelse af offentlig myndighed om bord — stillinger forbeholdt flagstatens statsborgere«)	17
2003/C 275/29	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 11. september 2003 i sag C-67/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland (»Traktatbrud — artikel 5 i direktiv 79/923/EØF — kvaliteten af skaldyrvande — program med henblik på at formindske forureningen«)	17
2003/C 275/30	Domstolens dom (Første Afdeling) af 25. september 2003 i sag C-74/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland (»Traktatbrud — direktiv 1999/94/EF — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist«)	18
2003/C 275/31	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 11. september 2003 i sag C-77/02, Erika Steinicke mod Bundesanstalt für Arbeit (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Sigmaringen) (»Socialpolitik — ligebehandling af mænd og kvinder — aldersbetinget deltidsordning — direktiv 76/207/EØF — indirekte forskelsbehandling — objektiv begrundelse«)	18
2003/C 275/32	Domstolens dom af 30. september 2003 i sag C-93/02 P: Biret International SA mod Rådet for Den Europæiske Union (»Appel — direktiv 81/602/EØF, 88/146/EØF og 96/22/EF — forbud mod at anvende visse stoffer med hormonal virkning — forbud mod indførsel fra tredjelande af kød fra dyr på bedrifter, hvor dyrene har været behandlet med disse stoffer — erstatningssøgsmål — den direkte virkning af WTO-aftalen og de hertil knyttede aftaler — aftalen om anvendelsen af sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger — henstillinger og afgørelser fra WTO's tvistbilæggesorgan«)	19

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 275/33	Domstolens dom af 30. september 2003 i sag C-94/02 P, <i>Établissements Biret et Cie SA mod Rådet for Den Europæiske Union</i> (»Appel — direktiv 81/602/EØF, 88/146/EØF og 96/22/EF — forbud mod at anvende visse stoffer med hormonal virkning — forbud mod indførsel fra tredjelande af kød fra dyr på bedrifter, hvor dyrene har været behandlet med disse stoffer — erstatningssøgsmål — den direkte virkning af WTO-aftalen og de hertil knyttede aftaler — aftalen om anvendelsen af sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger — henstillinger og afgørelser fra WTO's tvistbilæggelsesorgan«)	19
2003/C 275/34	Domstolens dom af 30. september 2003 i sag C-140/02, <i>Regina</i> , på foranledning af <i>S.P. Anastasiou (Pissouri) Ltd m.fl.</i> , mod <i>Minister of Agriculture, Fisheries and Food</i> (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af <i>House of Lords</i>) (»Tilnærmelse af lovgivningerne — plantesundhedsbeskyttelse — direktiv 77/93/EØF — indførsel til Fællesskabet af planter med oprindelse i tredjelande, der er undergivet særlige krav — særlige krav, som ikke kan overholdes på andre steder end oprindelsesstedet — passende oprindelsesmærke påført planternes emballage — officiel konstatering af, at planterne har oprindelse i områder, der vides at være fri for den relevante skadegører«)	20
2003/C 275/35	Domstolens dom af 2. oktober 2003 i sag C-148/02, <i>Carlos Garcia Avello mod État belge</i> (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af <i>Conseil d'État</i>) (»Unionsborgerskab — overførsel af efternavn — børn af statsborgere i medlemsstaterne — dobbelt statsborgerskab«)	20
2003/C 275/36	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 25. september 2003 i sag C-170/02 P, <i>Schlüsselverlag J.S. Moser GmbH m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber</i> (»Appel — passivitetssøgsmål — konkurrence — klage — fusionskontrol — stillingtagen i henhold til artikel 232 EF — afvisning«)	21
2003/C 275/37	Domstolens dom (Første Afdeling) af 11. september 2003 i sag C-323/02, <i>Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Hydrowatt SARL</i> (»Voldgiftsbestemmelse — misligholdelse af en kontrakt — ophævelse — tilbagebetaling af forskudsbeløb — renter«)	21
2003/C 275/38	Domstolens dom (Første Afdeling) af 2. oktober 2003 i sag C-348/02, <i>Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik</i> (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 1999/13/EF«)	22
2003/C 275/39	Domstolens dom (Første Afdeling) af 2. oktober 2003 i sag C-89/03, <i>Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg</i> (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 93/15/EØF«)	22
2003/C 275/40	Sag C-208/03 P: Appel iværksat den 15. maj 2003 (ved telefax den 10.5.2003) af <i>J.M. Le Pen</i> til prøvelse af dom afsagt den 10. april 2003 af <i>De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling)</i> i sag T-353/00, <i>J.M. Le Pen mod Europa-Parlamentet, støttet af Den Franske Republik</i>	23

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 275/41	Sag C-299/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. juli 2003 af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i sagen Orthica BV mod Forbundsrepublikken Tyskland ved Forbundsministeriet for Forbrugerbeskyttelse, Ernæring og Landbrug, intervenient: Det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen	24
2003/C 275/42	Sag C-316/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 3. juli 2003 af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i sagen Orthica BV mod Forbundsrepublikken Tyskland ved Forbundsministeriet for Forbrugerbeskyttelse, Ernæring og Landbrug, intervenient: Det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen	25
2003/C 275/43	Sag C-317/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. juli 2003 af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i sagen Orthica BV mod Forbundsrepublikken Tyskland ved Forbundsministeriet for Forbrugerbeskyttelse, Ernæring og Landbrug, intervenient: Det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen	27
2003/C 275/44	Sag C-318/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. juli 2003 af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i sagen Orthica BV mod Forbundsrepublikken Tyskland ved Forbundsministeriet for Forbrugerbeskyttelse, Ernæring og Landbrug, intervenient: Det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen	28
2003/C 275/45	Sag C-372/03: Sag anlagt den 2. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	30
2003/C 275/46	Sag C-380/03: Sag anlagt den 10. september 2003 (telefax af 9.9.2003) af Forbundsrepublikken Tyskland mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union	31
2003/C 275/47	Sag C-382/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 2. april 2003 af Supreme Court, Irland, i sagen Ryanair Ltd mod Aer Rianta cpt	32
2003/C 275/48	Sag C-385/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. juli 2003 af Bundesfinanzhof i sagen Hauptzollamt Hamburg-Jonas mod Käserei Champignon Hofmeister GmbH & Co. KG	32
2003/C 275/49	Sag C-388/03: Sag anlagt den 5. september 2003 af Kongeriget Nederlandene mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 275/50	Sag C-397/03 P: Appel iværksat den 24. september 2003 af Archer Daniels Midland Company og Archer Daniels Midland Ingredients Limited til prøvelse af dom afsagt den 9. juli 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-224/00, Archer Daniels Midland Company og Archer Daniels Midland Ingredients Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	33
2003/C 275/51	Sag C-398/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 22. september 2003 af Helsingin hallinto-oikeus i sagen E. Gavrielides Oy	34
2003/C 275/52	Sag C-399/03: Sag anlagt den 25. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union	35
2003/C 275/53	Sag C-400/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. august 2003 af tribunal d'instance du VIIème arrondissement de Paris i sagen Waterman SA mod Directeur général des douanes et droits indirects	36
2003/C 275/54	Sag C-404/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 8. september 2003 af tribunal de grande instance du Mans i sagen Procureur de la République mod Olivier Dupuy og Hervé Rouvre	36
2003/C 275/55	Sag C-407/03: Sag anlagt den 29. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland	36
2003/C 275/56	Sag C-408/03: Sag anlagt den 30. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	37
2003/C 275/57	Sag C-409/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 15. juli 2003 af Bundesfinanzhof i sagen SEPA Société d'Exportation de Produits Agricoles SA mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas	38
2003/C 275/58	Sag C-413/03: Sag anlagt den 2. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	38
2003/C 275/59	Sag C-414/03: Sag anlagt den 2. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	39
2003/C 275/60	Sag C-416/03: Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	39
2003/C 275/61	Sag C-417/03: Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	39

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 275/62	Sag C-418/03: Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg	40
2003/C 275/63	Sag C-419/03: Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	40
2003/C 275/64	Sag C-420/03: Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	41
2003/C 275/65	Sag C-421/03: Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	41
2003/C 275/66	Sag C-422/03: Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene	41
2003/C 275/67	Sag C-423/03: Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland	42
2003/C 275/68	Sag C-424/03: Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	42
RETTEN I FØRSTE INSTANS		
2003/C 275/69	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 17. september 2003 i sag T-137/01, Stadtsportverband Neuss eV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annullationssøgsmål — Eurathlon-programmet — fællesskabsstøtte — delvis tilbagebetaling — begrundelsespligt — tilskudsberettigede udgifter)	43
2003/C 275/70	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 17. september 2003 i de forenede sager T-309/01 og T-239/02, Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH og Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Efterfølgende bogføring af importafgifter — betingelser — artikel 220, stk. 2, litra b), i forordning (EF) nr. 2193/92 — påviselig fejl — agtpågivenhed — forordning (EF) nr. 774/94 — den kombinerede nomenklatur — WTO-toldkontingenter«)	43
2003/C 275/71	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 18. september 2003 i sag T-321/01, Internationaler Hilfsfonds eV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Samarbejde om udviklingshjælp — Fællesskabets samfinansiering af aktioner, der gennemføres af NGO — en NGO's manglende støtteberettigelse — afslag på ansøgning om samfinansiering«)	43

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 275/72	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 17. september 2003 i sag T-71/02, Classen Holding KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (»EF-varemærker — antagelse af klage til behandling ved appelkammeret — formkrav — indgivelse af en skriftlig begrundelse for klagen — frist for indgivelse af begæring om »restitutio in integrum« — artikel 59 og 78 i forordning (EF) nr. 40/94«)	44
2003/C 275/73	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 17. september 2003 i sag T-76/02, Mara Messina mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Forordning (EF) nr. 1049/2001 — aktindsigt — ingen indsigt i et dokument fra en medlemsstat uden dennes forudgående tilladelse«)	44
2003/C 275/74	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 25. juni 2003 i sag T-41/01, Rafael Pérez Escobar mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Statsstøtte — klage — passivitetssøgsmål — søgsmålsinteresse — formaliteten)	45
2003/C 275/75	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 15. juli 2003 i sag T-371/02, Bernard Barbé mod Europa-Parlamentet (Lønindeholdelsesprocedure — manglende betaling til kreditor for så vidt angår løn, der er indeholdt, før udlægget blev ophævet — åbenbart, at sagen skal afvises)	45
2003/C 275/76	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 5. august 2003 i sag T-79/03 R, Industrie riunite odolesi SpA (IRO) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Særlige rettergangsformer — konkurrence — betaling af bøde — bankgaranti — uopsættelighed — foreligger ikke)	45
2003/C 275/77	Sag T-301/03: Sag anlagt den 29. august 2003 af Canali Ireland Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	46
2003/C 275/78	Sag T-303/03: Sag anlagt den 4. september 2003 af Lidl Stiftung & Co. KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	46
2003/C 275/79	Sag T-305/03: Sag anlagt den 8. september 2003 af OpusDent GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	47
2003/C 275/80	Sag T-309/03: Sag anlagt den 8. september 2003 af Manel Camós Grau mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	47
2003/C 275/81	Sag T-311/03: Sag anlagt den 12. september 2003 af Nürburgring GmbH mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union	48

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 275/82	Sag T-313/03: Sag anlagt den 11. september 2003 af Annelies Keyman mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	49
2003/C 275/83	Sag T-314/03: Sag anlagt den 15. september 2003 af Musée Grévin mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	49
2003/C 275/84	Sag T-320/03: Sag anlagt den 15. september 2003 af Citicorp mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	50
2003/C 275/85	Sag T-321/03: Sag anlagt den 8. september 2003 af Juchem GmbH m.fl. mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union	50
2003/C 275/86	Sag T-323/03: Sag anlagt den 12. september 2003 af La Baronia de Turis, Cooperative Valenciana, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	51
2003/C 275/87	Sag T-324/03: Sag anlagt den 15. september 2003 af Heinrich Winter mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	52
2003/C 275/88	Sag T-328/03: Sag anlagt den 25. september 2003 af O ₂ (Germany) GmbH & Co. OHG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	52
2003/C 275/89	Sag T-329/03: Sag anlagt den 25. september 2003 af Ricci Fabio Andrés mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	53
2003/C 275/90	Delvis slettelse i sag T-33/01	54
2003/C 275/91	Slettelse af sag T-58/02	54
2003/C 275/92	Slettelse af sag T-143/03 R	54
	II <i>Forberedende retsakter</i>	
	III <i>Oplysninger</i>	
2003/C 275/93	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i> EUT C 264 af 1.11.2003	55

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

af 30. september 2003

i sag C-301/96, Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Statsstøtte — beslutning 96/666/EF — opvejning af de økonomiske ulemper, der er forårsaget af Tysklands deling — alvorlig forstyrrelse af en medlemsstats økonomi — regional økonomisk udvikling«)

(2003/C 275/01)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-301/96, Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: W.-D. Plessing og T. Oppermann) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: K.-D. Borchardt, bistået af Rechtsanwalt M. Núñez Müller), støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: J.E. Collins), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 96/666/EF af 26. juni 1996 om Tysklands støtte til Volkswagen-koncernen til fabrikkerne i Mosel og Chemnitz (EFT L 308 s. 46), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne D.A.O. Edward, P. Jann, V. Skouris, F. Macken (refererende dommer), S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 30. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.

3) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 336 af 9.11.1996.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 2. oktober 2003

i sag C-176/99 P, ARBED SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Appel — aftaler og samordnet praksis — europæiske producenter af stålbjælker — meddelelse af klagepunkter«)

(2003/C 275/02)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-176/99 P, ARBED SA Luxembourg (Luxembourg) (advokat: A. Vandencastele), angående appel af dom afsagt den 11. marts 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-137/94, ARBED mod Kommissionen (Sml. II, s. 303), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall og W. Wils, bistået af avocat J.-Y. Art), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og S. von Bahr; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Dommen afsagt af Retten i Første Instans den 11. marts 1999 i sag T-137/94, ARBED mod Kommissionen, ophæves.*
- 2) *Kommissionens beslutning 94/215/EKSF af 16. februar 1994 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende aftaler og forskellige former for samordnet praksis mellem europæiske producenter af stålbjælker annulleres, for så vidt som den vedrører ARBED SA.*
- 3) *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger såvel i forbindelse med sagen for Retten i Første Instans som i appelsagen.*

(¹) EFT C 299 af 16.10.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 2. oktober 2003

i sag C-179/99 P, Eurofer ASBL mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Appel — aftaler og samordnet praksis — europæiske producenter af stålbjælker«)

(2003/C 275/03)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-179/99 P, Eurofer ASBL, Luxembourg (Luxembourg) (advokat: Rechtsanwalt N. Koch), angående appel af dom afsagt den 11. marts 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-136/94, Eurofer mod Kommissionen (Sml. II, s. 263), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall og W. Wils, bistået af Rechtsanwalt H.-J. Freund), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og S. von Bahr; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Appellen forkastes.*
- 2) *Eurofer ASBL betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 299 af 16.10.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 2. oktober 2003

i sag C-182/99 P, Salzgitter AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Appel — aftaler og samordnet praksis — europæiske producenter af stålbjælker«)

(2003/C 275/04)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-182/99 P, Salzgitter AG, tidligere Preussag Stahl AG, Salzgitter (Tyskland) (advokater: H. Satzky og C. Frick), angående appel af dom afsagt den 11. marts 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-148/94, Preussag mod Kommissionen (Sml. II, s. 613), hvori der er nedlagt påstand om delvis ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall og W. Wils, bistået af Rechtsanwalt H.-J. Freund), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og S. von Bahr; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Appellen forkastes.*
- 2) *Salzgitter AG betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 299 af 16.10.1999.

DOMSTOLENS DOM**(Femte Afdeling)****af 2. oktober 2003****i sag C-194/99 P, Thyssen Stahl AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾****(»Appel — aftaler og samordnet praksis — europæiske producenter af stålbjælker«)**

(2003/C 275/05)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-194/99 P, Thyssen Stahl AG, Duisburg (Tyskland) (advokat: Rechtsanwalt F. Montag), angående appel af dom afsagt den 11. marts 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-141/94, Thyssen Stahl mod Kommissionen (Sml. II, s. 347), hvori der er nedlagt påstand om delvis ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall og W. Wils, bistået af Rechtsanwalt H.-J. Freund), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og S. von Bahr; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Thyssen Stahl AG betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 299 af 16.10.1999.**DOMSTOLENS DOM****(Femte Afdeling)****af 2. oktober 2003****i sag C-196/99 P, Siderúrgica Aristrain Madrid SL mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾****(»Appel — aftaler og samordnet praksis — europæiske producenter af stålbjælker«)**

(2003/C 275/06)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-196/99 P, Siderúrgica Aristrain Madrid SL, Madrid (Spanien) (advokater: A. Creus Carreras og N. Lacalle Mangas), angående appel af dom afsagt den 11. marts 1999 af De

Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-156/94, Aristrain mod Kommissionen (Sml. II, s. 645), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall og W. Wils, bistået af abogado J. Rivas de Andrés), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og S. von Bahr; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Dommen afsagt af Retten i Første Instans den 11. marts 1999 i sagen Aristrain mod Kommissionen (sag T-156/94) ophæves, for så vidt som Retten fastslog, at annullationssøgsmålet til prøvelse af Kommissionens beslutning 94/215/EKSF af 16. februar 1994 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende aftaler og forskellige former for samordnet praksis mellem europæiske producenter af stålbjælker var ubegrundet for så vidt angår den bøde, som Siderúrgica Aristrain Madrid SL var blevet tilpligtet at betale, og hvorved der også var taget hensyn til Aristrain Olaberría SL's adfærd.
- 2) I øvrigt forkastes appellen.
- 3) Sagen hjemvises til Retten i Første Instans.
- 4) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

⁽¹⁾ EFT C 299 af 16.10.1999.**DOMSTOLENS DOM****(Femte Afdeling)****af 2. oktober 2003****i sag C-198/99 P, Empresa Nacional Siderúrgica SA (Ensidesa) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾****(»Appel — aftaler og samordnet praksis — europæiske producenter af stålbjælker«)**

(2003/C 275/07)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-198/99 P, Empresa Nacional Siderúrgica SA (Ensidesa), Avilés (Spanien) (advokater: abogados S. Martínez Lage og J. Pérez-Bustamante Köster), angående appel af dom afsagt den 11. marts 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første

Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-157/94, Ensidesa mod Kommissionen (Sml. II, s. 707), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall og W. Wils, bistået af abogado J. Rivas de Andrés), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og S. von Bahr; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Empresa Nacional Siderúrgica SA (Ensidesa) betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 299 af 16.10.1999.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 2. oktober 2003

i sag C-199/99 P, Corus UK Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Appel — aftaler og samordnet praksis — europæiske producenter af stålbjælker«)

(2003/C 275/08)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-199/99 P, Corus UK Ltd, tidligere British Steel plc, London (Det Forenede Kongerige) (advokater: solicitors P. Collins og M. Levitt), angående appel af dom afsagt den 11. marts 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-151/94, British Steel mod Kommissionen (Sml. II, s. 629), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall og W. Wils, bistået af barrister J. Flynn), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og S. von Bahr; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Corus UK Ltd betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 204 af 17.7.1999.

DOMSTOLENS DOM

af 30. september 2003

i de forenede sager C-57/00 P og C-61/00 P, Freistaat Sachsen, Volkswagen AG og Volkswagen Sachsen GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Statsstøtte — opvejning af de økonomiske ulemper, der er forårsaget af Tysklands deling — alvorlig forstyrrelse af en medlemsstats økonomi — regional økonomisk udvikling — EF-rammebestemmelserne for statsstøtte til motorkøretøjsindustrien«)

(2003/C 275/09)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-57/00 P og C-61/00 P, Freistaat Sachsen (advokat: Rechtsanwalt J. Sedemund), og med valgt adresse i Luxembourg (sag C-57/00 P), Volkswagen AG og Volkswagen Sachsen GmbH (advokat: Rechtsanwalt M. Schütte), og med valgt adresse i Luxembourg (sag C-61/00 P), angående to appeller af dom afsagt den 15. december 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i de forenede sager T-132/96 og T-143/96, Freistaat Sachsen m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 3663), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, de andre parter i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: K.-D. Borchardt, bistået af Rechtsanwalt M. Núñez-Müller), og med valgt adresse i Luxembourg, Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtiget: T. Oppermann) og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne D.A.O. Edward, P. Jann, V. Skouris, F. Macken (refererende dommer), S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 30. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellerne forkastes.
- 2) Freistaat Sachsen betaler omkostningerne i sag C-57/00 P.
- 3) Volkswagen AG og Volkswagen Sachsen GmbH betaler omkostningerne i sag C-61/00 P.

4) Forbundsrepublikken Tyskland bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 163 af 10.6.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 2. oktober 2003

i sag C-322/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 91/676/EØF — beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget — artikel 5, stk. 4 og 5, og bilag II, A, 1), 2), 4) og 6), samt bilag III, nr. 1, 2) og 3), og nr. 2 — kapacitet i anlæg til opbevaring af husdyrgødning — begrænsning af tilførsel af gødning på grundlag af ligevægt mellem afgrødens forventede kvælstofbehov og kvælstoftilførslen til afgrøden fra jorden og fra gødning — sikkerhed for at den mængde husdyrgødning, som tilføres jorden hvert år, ikke overstiger en vis mængde pr. hektar — bestemmelser i kodeksen for godt landmandskab om perioder, betingelser og fremgangsmåder for tilførsel af gødning — forpligtelse til at træffe alle nødvendige supplerende eller skærpede foranstaltninger«)

(2003/C 275/10)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-322/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: G. Valero Jordana og C. van der Hauwaert) mod Kongeriget Nederlandene (befuldmægtiget: J.G.M. van Bakel), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget (EFT L 375, s. 1), idet det ikke har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft, som er omhandlet i direktivets artikel 4, artikel 5, stk. 4 og 5, og bilag II, A, 1), 2), 4) og 6), samt i bilag III, nr. 1, 2) og 3), og nr. 2, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne C. Gullmann, V. Skouris, F. Macken (refererende dommer) og N. Colneric; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, idet det ikke har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft, som er omhandlet i

— direktivets artikel 5, stk. 4, litra a), sammenholdt med bilag III, nr. 1, 2) og 3), og nr. 2

— samme direktivs artikel 5, stk. 4, litra b), sammenholdt med artikel 4, stk. 1, litra a), og med bilag II, A, 1), 2), 4) og 6)

— nævnte direktivs artikel 5, stk. 5.

2) Kongeriget Nederlandene betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 335 af 25.11.2002.

DOMSTOLENS DOM

af 23. september 2003

i sag C-30/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (¹)

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse for så vidt angår Gibraltar af direktiv 67/548/EØF og 87/18/EØF (vedrørende farlige kemiske stoffer), 93/12/EØF (vedrørende flydende brændstoffer), 79/113/EØF, 84/533/EØF, 84/534/EØF, 84/535/EØF, 84/536/EØF, 84/537/EØF, 84/538/EØF, 86/594/EØF og 86/662/EØF (vedrørende støjemissioner), 94/62/EF (vedrørende emballageaffald) og 97/35/EF (vedrørende udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer)«)

(2003/C 275/11)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-30/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: R.B. Wainwright), støttet af Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: R. Silva de Lapuerta), mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: R. Magrill, bistået af D. Wyatt, QC), angående en påstand om, at det fastslås, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til:

- Rådets direktiv 67/548/EØF af 27. juni 1967 om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer (EFT 1967, s. 211), som ændret ved Kommissionens direktiv 97/69/EF af 5. december 1997 (EFT L 343, s. 19)
 - Rådets direktiv 87/18/EØF af 18. december 1986 om indbyrdes tilnærmelse af lovgivning om anvendelsen af principper for god laboratoriepraksis og om kontrol med deres anvendelse ved forsøg med kemiske stoffer (EFT 1987 L 15, s. 29)
 - Rådets direktiv 93/12/EØF af 23. marts 1993 om svovlindholdet i visse flydende brændstoffer (EFT L 74, s. 81), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/70/EF af 13. oktober 1998 (EFT L 350, s. 58)
 - Rådets direktiv 79/113/EØF af 19. december 1978 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om bestemmelse af støjemissionen fra entreprenørmateriel (EFT 1979 L 33, s. 15), som ændret ved Kommissionens direktiv 85/405/EØF af 11. juli 1985 (EFT L 233, s. 9)
 - Rådets direktiv 84/533/EØF af 17. september 1984 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om tilladeligt lydeffektniveau for motorkompressorer (EFT L 300, s. 123), som ændret ved Kommissionens direktiv 85/406/EØF af 11. juli 1985 (EFT L 233, s. 11)
 - Rådets direktiv 84/534/EØF af 17. september 1984 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om tilladeligt lydeffektniveau for tårnkraner (EFT L 300, s. 130), som ændret ved Rådets direktiv 87/405/EØF af 25. juni 1987 (EFT L 220, s. 60)
 - Rådets direktiv 84/535/EØF af 17. september 1984 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om tilladeligt lydeffektniveau for elektriske svejseaggregater (EFT L 300, s. 142), som ændret ved Kommissionens direktiv 85/407/EØF af 11. juli 1985 (EFT L 233, s. 16)
 - Rådets direktiv 84/536/EØF af 17. september 1984 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om tilladeligt lydeffektniveau for generatoraggregater (EFT L 300, s. 149), som ændret ved Kommissionens direktiv 85/408/EØF af 11. juli 1985 (EFT L 233, s. 18)
 - Rådets direktiv 84/537/EØF af 17. september 1984 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om tilladeligt lydeffektniveau for håndbetjente betonbrækkere og pikhamre (EFT L 300, s. 156), som ændret ved Kommissionens direktiv 85/409/EØF af 11. juli 1985 (EFT L 233, s. 20)
 - Rådets direktiv 84/538/EØF af 17. september 1984 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om tilladeligt lydeffektniveau for plæneklyppere (EFT L 300, s. 171), som ændret ved Rådets direktiv 88/181/EØF af 22. marts 1988 (EFT L 81, s. 71)
 - Rådets direktiv 86/594/EØF af 1. december 1986 om luftbåren støj fra husholdningsapparater (EFT L 344, s. 24)
 - Rådets direktiv 86/662/EØF af 22. december 1986 om begrænsning af støjemissionen fra hydrauliske gravemaskiner, gravemaskiner med tove, dozere og læssere samt gravelæssemaskiner (EFT L 384, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/27/EF af 29. juni 1995 (EFT L 168, s. 14)
 - Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald (EFT L 365, s. 10) og
 - Kommissionens direktiv 97/35/EF af 18. juni 1997 om anden tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 90/220/EØF om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer (EFT L 169, s. 72),
- idet det ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser vedrørende Gibraltar for at gennemføre de nævnte direktiver, eller i hvert fald har undladt at give Kommissionen meddelelse herom, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet og R. Schintgen samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric (refererende dommer), S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 23. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:
- 1) *Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland frifindes.*
 - 2) *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.*
 - 3) *Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.*
- (¹) EFT C 108 af 7.4.2001.

DOMSTOLENS DOM**(Femte Afdeling)****af 25. september 2003**

i sag C-58/01, Océ van der Grinten NV mod Commissioners of Inland Revenue (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Special Commissioners of Income Tax) ⁽¹⁾

(»Direktiv 90/435/EØF — selskabsskat — moder- og datterselskaber i forskellige medlemsstater — begrebet kildeskat«)

(2003/C 275/12)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-58/01, angående en anmodning, som Special Commissioners of Income Tax (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Océ van der Grinten NV mod Commissioners of Inland Revenue, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 90/435/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater (EFT L 225, s. 6) samt vedrørende fortolkningen og gyldigheden af direktivets artikel 7, andet led, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet (refererende dommer), og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann og A. Rosas; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 25. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) En beskatning som den 5 %-indeholdelse, som er fastsat i den dobbeltbeskatningsoverenskomst, der er genstand for hovedsagen, udgør en kildeskat af udbytte, som et datterselskab udlodder til sit moderselskab, i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 90/435/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater, i det omfang den påhviler det udbytte, som et datterselskab, der er hjemmehørende i Det Forenede Kongerige, udlodder til sit moderselskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat. Derimod udgør samme indeholdelse ikke en kildeskat, der er forbudt i medfør af direktivets artikel 5, stk. 1, i det omfang den påhviler den skattegodtgørelse, som udlodningen af udbytte giver ret til i Det Forenede Kongerige.

- 2) Artikel 7, andet led, i direktiv 90/435 skal fortolkes således, at bestemmelsen tillader en beskatning som den 5 %-indeholdelse, der gælder ifølge den i hovedsagen omhandlede dobbeltbeskatningsoverenskomst, selv om denne indeholdelse, i det omfang den påhviler udbytte, der udloddes af et datterselskab til moderselskabet, udgør en kildeskat i samme direktivs artikel 5, stk. 1's forstand.

- 3) Gennemgangen af tredje spørgsmål har ikke frembragt form eller procedremangler, der kan påvirke gyldigheden af direktivets artikel 7, andet led.

⁽¹⁾ EFT C 134 af 5.5.2001.

DOMSTOLENS DOM**af 30. september 2003**

i sag C-76/01 P, Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton) m.fl. ⁽¹⁾

(»Appel — dumping — Rådets manglende vedtagelse af et forslag til forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold — manglende simpelt flertal, der er nødvendigt for forordningens vedtagelse — fristen for at indlede en antidumpingundersøgelse udløbet — begrebet anfægtelig retsakt — begrundelsespligt«)

(2003/C 275/13)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-76/01 P, Comité des industries du coton et des fibres connexes de l'Union européenne (Eurocoton), Bruxelles (Belgien), Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG, Ettlingen (Tyskland), Textil Hof Weberei GmbH & Co. KG, Hof (Tyskland), H. Hecking Söhne GmbH & Co., Stadtlohn (Tyskland), Spinnweberei Uhingen GmbH, Uhingen (Tyskland), F.A. Kümpers GmbH & Co., Rheine (Tyskland), Tenthorey SA, Éloyes (Frankrig), Les tissages des héritiers de G. Perrin — Groupe Alain Thirion (HPG-GAT Tissages), Cornimont (Frankrig), Établissements des fils de Victor Perrin SARL, Thiéfosse (Frankrig), Filatures et tissages de Saulxures-sur-Moselotte, Saulxures-sur-Moselotte (Frankrig), Tissage Mouline

DOMSTOLENS DOM

af 23. september 2003

i sag C-78/01, Bundesverband Güterkraftverkehr und Logistik eV (BGL) mod Bundesrepublik Deutschland, ved Hauptzollamt Friedrichshafen (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof) ⁽¹⁾

(»Frie varebevægelser — ekstern transitforsendelse — forsendelse på grundlag af et TIR-carnet — overtrædelse eller uregelmæssighed — mulighed for den garanterende organisation at føre bevis for stedet, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden er begået — frist for at føre beviset — spørgsmål, om den medlemsstat, der konstaterer, at der er begået en overtrædelse eller uregelmæssighed, har pligt til at undersøge stedet«)

(2003/C 275/14)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

Thillot, Thillot (Frankrig), Filature Niggeler & Küpfer SpA, Capriolo (Italien), Standardtela SpA, Milano (Italien) (befuldmægtigede: C. Stanbrook og P. Bentley, QC), og med valgt adresse i Luxembourg, angående appel af dom afsagt den 29. november 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Udvidede Afdeling) i sag T-213/97, Eurocoton m.fl. mod Rådet (Sml. II, s. 3727), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, de andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtiget: S. Marquardt, bistået af Rechtsanwältin G.M. Berrisch og H.P. Nehl), Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: K. Manji), og Tessival SpA, Azzano S. Paolo (Italien), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene M. Wathelet og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, P. Jann, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr (refererende dommer), J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 30. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans afsagte dom af 29. november 2000 i sagen Eurocoton m.fl. mod Rådet (sag T-213/97) ophæves, for så vidt som den vedrører appellanterne.
- 2) Den af Rådet for Den Europæiske Union truffede beslutning af 16. maj 1997, som blev endelig den 21. maj 1997, om ikke at vedtage det forslag til Rådets forordning (EF) om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ubleget stof af bomuld med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Egypten, Indien, Indonesien, Pakistan og Tyrkiet (dok. KOM(97) 160 endelig), som Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber fremsatte den 21. april 1997, annulleres, for så vidt som den vedrører appellanterne.
- 3) Rådet frifindes for erstatningspåstanden.
- 4) Rådet og appellanterne bærer deres egne omkostninger vedrørende sagens behandling i første instans.
- 5) Rådet betaler omkostningerne vedrørende sagens behandling i appelleddet.
- 6) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer sine egne omkostninger, såvel vedrørende sagens behandling i første instans som i appelleddet.

I sag C-78/01, angående en anmodning, som Bundesgerichtshof (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Bundesverband Güterkraftverkehr und Logistik eV (BGL) mod Bundesrepublik Deutschland, ved Hauptzollamt Friedrichshafen, procededeltager: Préservatrice Foncière Tiard SA, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 454 og 455 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 253, s. 1), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, A. La Pergola, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 23. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 454, stk. 3, første afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks er ikke til hinder for, at en garanterende organisation under en retssag iværksat af en medlemsstat med påstand om betaling af importafgifter på grundlag af en garanti-aftale, som organisationen har indgået med denne stat i overensstemmelse med toldkonventionen om international godstransport på grundlag af TIR-carneter, kan føre bevis for det sted, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden faktisk er begået, for så vidt som dette bevis føres inden for den frist, der er fastsat i nævnte bestemmelse, og som er en præklusiv frist.
- 2) Artikel 454, stk. 3, første afsnit, og artikel 455, stk. 1, i forordning nr. 2454/93 skal fortolkes sådan, at den garanterende organisation råder over en frist på to år regnet fra det tidspunkt, hvor kravet om betaling blev fremsat over for den, med henblik på at føre bevis for det sted, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden faktisk blev begået.

(1) EFT C 108 af 7.4.2001.

3) Artikel 454 og 455 i forordning nr. 2454/93 forpligter ikke en medlemsstat, der har konstateret, at der er begået en overtrædelse eller uregelmæssighed i forbindelse med en transport på grundlag af et TIR-carnet, til — ud over meddelelserne i nævnte forordnings artikel 455, stk. 1, og en eftersøgningsanmeldelse til bestemmelsestedet — at undersøge, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden faktisk er blevet begået, og hvem der er toldskyldnere, ved at anmode myndighederne i en anden medlemsstat om bistand til at oplyse de faktiske omstændigheder.

(¹) EFT C 118 af 21.4.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 23. september 2003

i sag C-109/01, Secretary of State for the Home Department mod Hacene Akrich (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Immigration Appeal Tribunal) (¹)

(»Arbejdskraftens frie bevægelighed — tredjelandstatsborger, der er ægtefælle til statsborger i en medlemsstat — ægtefællen pålagt forbud mod indrejse og ophold i denne medlemsstat — parrets midlertidige bosættelse i en anden medlemsstat — bosættelse med henblik på i medfør af fællesskabsretten at opnå en indrejse- og opholdstilladelse til den første medlemsstat — misbrug«)

(2003/C 275/15)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-109/01, angående en anmodning, som Immigration Appeal Tribunal (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Secretary of State for the Home Department mod Hacene Akrich at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende de fællesskabsretlige bestemmelser om personers frie bevægelighed og ret til ophold for tredjelandstatsborgere, som er gift med en statsborger i en medlemsstat, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelings-

formændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, F. Macken, N. Colneric (refererende dommer) og S. von Bahr; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 23. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) En tredjelandstatsborger, der er gift med en unionsborger, skal — for i en situation som den i hovedsagen omhandlede at kunne nyde rettigheder i henhold til artikel 10 i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet — opholde sig lovligt i en medlemsstat på det tidspunkt, hvor han rejser til en anden medlemsstat, hvortil unionsborgeren flytter eller er flyttet.
- 2) Artikel 10 i forordning nr. 1612/68 finder ikke anvendelse, når en statsborger i en medlemsstat og en tredjelandstatsborger har indgået et proformaægteskab for at omgå bestemmelserne vedrørende tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold.
- 3) Er der indgået et reelt ægteskab mellem en statsborger i en medlemsstat og en tredjelandstatsborger, er den omstændighed, at ægtefællerne har bosat sig i en anden medlemsstat for at nyde rettigheder i henhold til fællesskabsretten på det tidspunkt, hvor de vender tilbage til den medlemsstat, hvori førstnævnte er statsborger, ikke relevant for sidstnævnte stats kompetente myndigheders vurdering af deres retsstilling.
- 4) Når en statsborger i en første medlemsstat, der er gift med en tredjelandstatsborger, som han lever sammen med i en anden medlemsstat, vender tilbage til den medlemsstat, hvori han er statsborger, for dér at udøve lønnet beskæftigelse, og ægtefællen ikke nyder de rettigheder, der er fastsat i artikel 10 i forordning nr. 1612/68, idet ægtefællen ikke lovligt har opholdt sig på en medlemsstats område, skal den første medlemsstats kompetente myndigheder ved behandlingen af ægtefællens ansøgning om indrejse og ophold på deres område dog tage hensyn til retten til respekt for familielivet som omhandlet i artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, der blev undertegnet i Rom den 4. november 1950, når der er tale om et reelt ægteskab.

(¹) EFT C 150 af 19.5.2001.

DOMSTOLENS DOM**(Femte Afdeling)****af 2. oktober 2003**

i sag C-147/01, Weber's Wine World Handels-GmbH, Ernestine Rathgeber, Karl Schlosser, Beta-Leasing GmbH mod Abgabenberufungskommission Wien (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof) ⁽¹⁾

(»Indirekte skatter — afgift på salg af alkoholholdige drikkevarer — uforenelighed med fællesskabsretten — tilbagesøgning af afgiften«)

(2003/C 275/16)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-147/01, angående en anmodning, som Verwaltungsgerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Weber's Wine World Handels-GmbH, Ernestine Rathgeber, Karl Schlosser, Beta-Leasing GmbH mod Abgabenberufungskommission Wien, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 5 (nu artikel 10 EF) og punkt 3 i konklusionen i Domstolens dom af 9. marts 2000, EKW og Wein & Co. (sag C-437/97, Sml. I, s. 1157), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet (refererende dommer), og dommerne C.W.A. Timmermans, A. La Pergola, P. Jann og S. von Bahr; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) En medlemsstats vedtagelse af en ordning som Wiener Abgabenordnung, der fastsætter mere restriktive processuelle regler for tilbagesøgning af beløb erlagt i urigtig formening om skyld, for at imødegå de mulige virkninger af en dom afsagt af Domstolen, hvori det fastslås, at fællesskabsretten er til hinder for at opretholde en national afgiftspålæggelse, er kun i strid med fællesskabsretten og navnlig EF-traktatens artikel 5 (nu artikel 10 EF), for så vidt som den specifikt tager sigte på denne afgiftspålæggelse, hvilket det tilkommer den nationale ret at efterprøve.
- 2) Fællesskabsrettens regler vedrørende tilbagesøgning af beløb erlagt i urigtig formening om skyld skal fortolkes således, at de er til hinder for en national ordning, hvorefter tilbagebetaling af en afgift, der er uforenelig med fællesskabsretten, afslås alene af den grund, at afgiften er blevet væltet over på tredjemand — hvilket det tilkommer den nationale ret at efterprøve — uden at det kræves, at omfanget af den ugrundede berigelse, som tilbagebetaling af afgiften medfører for den afgiftspligtige, godtgøres.
- 3) Ækvivalensprincippet er til hinder for en national ordning, der for ansøgninger om tilbagebetaling af en afgift, der henset til fællesskabsretten er opkrævet med urette, fastsætter processuelle regler, som er mindre fordelagtige end dem, der gælder for

tilsvarende søgsmål på grundlag af visse bestemmelser i national ret. Det tilkommer den nationale ret på grundlag af en samlet vurdering af national ret at efterprøve, om det faktisk viser sig, dels at det alene er sagsøgere, der anlægger sag på grundlag af national forfatningsret, der kan gøre »die Anlaßfallwirkung« gældende, dels om reglerne for tilbagebetaling af afgifter, der er fundet uforenelige med national forfatningsret, er mere fordelagtige end dem, der finder anvendelse på søgsmål vedrørende afgiftspålæggelser, der er fundet i strid med fællesskabsretten.

- 4) Effektivitetsprincippet er til hinder for en national ordning eller administrativ praksis, der i praksis gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til Fællesskabets retsorden, ved at opstille en formodning for ugrundet berigelse alene ud fra den omstændighed, at afgiften er væltet over på tredjemand.

⁽¹⁾ EFT C 173 af 16.6.2001.

DOMSTOLENS DOM**af 30. september 2003**

i sag C-167/01, Kamer van Koophandel en Fabriek voor Amsterdam mod Inspire Art Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Kantongerecht te Amsterdam) ⁽¹⁾

(»Artikel 43 EF, 46 EF og 48 EF — selskab, som er stiftet i én medlemsstat, og som udøver sin virksomhed i en anden medlemsstat — anvendelse af de selskabsretlige regler i den medlemsstat, hvor filialen er oprettet, med henblik på at beskytte tredjemands interesser«)

(2003/C 275/17)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-167/01, angående en anmodning, som Kantongerecht te Amsterdam (Nederlandene) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Kamer van Koophandel en Fabriek voor Amsterdam mod Inspire Art Ltd, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 43 EF, 46 EF og 48 EF, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet (refererende dommer), R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 30. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 2 i Rådets ellefte direktiv 89/666/EØF af 21. december 1989 om offentlighed vedrørende filialer oprettet i en medlemsstat af visse former for selskaber henhørende under en anden stats retsregler er til hinder for en national lovgivning som Wet op de formeel buitenlandse vennootschappen (den nederlandske lov om formelt udenlandske selskaber), der pålægger en filial af et selskab, som er stiftet i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, offentlighedsforpligtelser, der ikke fremgår af direktivet.
- 2) Artikel 43 EF og 48 EF er til hinder for en national lovgivning som Wet op de formeel buitenlandse vennootschappen, hvorefter den frie adgang til oprettelse af en filial i medlemsstaten af et selskab, der er stiftet i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, er undgivet visse betingelser, som er fastsat i national selskabsret om stiftelse af selskaber, vedrørende mindstekapital og selskabsledelsens ansvar. Årsagerne til, at selskabet er blevet stiftet i førstnævnte medlemsstat såvel som den omstændighed, at selskabet udelukkende eller næsten udelukkende udøver sin virksomhed i den medlemsstat, hvor filialen er oprettet, kan — medmindre det i det konkrete tilfælde godtgøres, at der foreligger misbrug — ikke fratage selskabet retten til at påberåbe sig den etableringsfrihed, der er garanteret ved EF-traktaten.

(¹) EFT C 200 af 14.7.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 2. oktober 2003

i de forenede sager C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P og C-180/01 P, International Power plc, British Coal Corporation, PowerGen (UK) plc, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod National Association of Licensed Opencast Operators (NALOO) (¹)

(»Appel — EKSF-traktaten — afvisning af en klage om påstået anvendelse af diskriminerende købspriser og urimeligt høje royalties — Kommissionens kompetence«)

(2003/C 275/18)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P og C-180/01 P, International Power plc, tidligere National Power

plc, London (Det Forenede Kongerige) (advokater: D. Anderson, QC, og barrister M. Chamberlain ved solicitor S. Ramsay), British Coal Corporation, London (advokater: D. Vaughan og D. Lloyd Jones, QC, for solicitor C. Mehta), PowerGen (UK) plc, tidligere PowerGen plc, London (K.P.E. Lasok, QC, for solicitor P. Lomas) og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: A. Whelan, bistået af barrister J.E. Flynn), angående appel af dom afsagt den 7. februar 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-89/98, NALOO mod Kommissionen (Sml, II, s. 515), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: National Association of Licensed Opencast Operators (NALOO), Newcastle upon Tyne (Det Forenede Kongerige), ved barrister M. Hoskins for solicitor A. Dowie, og med valgt adresse i Luxembourg, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og A. Rosas; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans afsagte dom af 7. februar 2001 i sagen NALOO mod Kommissionen (sag T-89/98) ophæves, for så vidt som den annullerer:

— den del af beslutning IV/E-3/NALOO af 27. april 1998, hvori Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber fandt, at EKSF-traktatens artikel 65 ikke var anvendelig på fastsættelsen af royalties for udvinding af kul

— den del af denne beslutning, hvori Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber afviste klagen vedrørende størrelsen af de royalties, der anvendtes på udvinding af kul forud for den 1. april 1990.

- 2) I øvrigt forkastes appellerne.

- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes for det af National Association of Licensed Opencast Operators (NALOO) anlagte søgsmål, for så vidt som der er nedlagt påstand om:

— annullation af den del af beslutning IV/E-3/NALOO, hvori Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber fandt, at EKSF-traktatens artikel 65 ikke var anvendelig på fastsættelsen af royalties for udvinding af kul

— annullation af den del af denne beslutning, hvori Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber afviste klagen vedrørende størrelsen af de royalties, der anvendtes på udvinding af kul forud for den 1. april 1990.

- 4) I sag C-172/01 P bærer International Power plc sine egne omkostninger vedrørende sagens behandling for Domstolen samt betaler NALOO's omkostninger i denne sag. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.
- 5) I sag C-175/01 P bærer NALOO sine egne omkostninger vedrørende sagens behandling for Domstolen samt betaler British Coal Corporations og Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger i denne sag.
- 6) I sag C-176/01 P bærer Power Gen (UK) plc sine egne omkostninger vedrørende sagens behandling for Domstolen samt betaler NALOO's omkostninger i denne sag. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.
- 7) I sag C-180/01 P bærer parterne deres egne omkostninger vedrørende sagens behandling for Domstolen.
- 8) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og NALOO bærer deres egne omkostninger vedrørende sagens behandling for Retten. International Power plc, British Coal Corporation og Power Gen (UK) plc bærer hver de omkostninger, de har afholdt som intervenienter i sagen for Retten.

(¹) EFT C 200 af 14.07.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 23. september 2003

i sag C-192/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Danmark (¹)

(»Traktatbrud — artikel 28 EF og 30 EF — forbud mod markedsføring af levnedsmidler, der er tilsat vitaminer og mineraler — begrundelse — folkesundheden — ernæringsmæssigt behov«)

(2003/C 275/19)

(Processprog: dansk)

I sag C-192/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: H.C. Støvlbæk) mod Kongeriget Danmark (befuldmægtiget: J. Molde), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Danmark har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 28 EF, idet det anvender en administrativ

praksis, som medfører, at berigede levnedsmidler, som lovligt produceres og markedsføres i andre medlemsstater, kun kan markedsføres i Danmark, hvis der er et dokumenteret behov for næringsstofberigelsen hos den danske befolkning, har Domstolen, sammensat af formanden for Sjette Afdeling, J.-P. Puissochet, som fungerende præsident, og afdelingsformændene, M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, A. La Pergola, F. Macken (refererende dommer), N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 23. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Danmark har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 28 EF, idet det anvender en administrativ praksis, som medfører, at berigede levnedsmidler, som lovligt produceres og markedsføres i andre medlemsstater, kun kan markedsføres i Danmark, hvis der er et dokumenteret behov for næringsstofberigelsen hos den danske befolkning.
- 2) Kongeriget Danmark betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 200 af 14.7.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 11. september 2003

i sag C-201/01, Maria Walcher mod Bundesamt für Soziales und Behindertenwesen Steiermark (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof) (¹)

(»Beskyttelse af arbejdstagerne — arbejdsgiverens insolvens — anvendelsesområdet for direktiv 80/987/EØF — national retspraksis vedrørende selskabsdeltagerlån, der sidestilles med kapitalindskud — fuldstændig rettighedsfortabelse«)

(2003/C 275/20)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-201/01, angående en anmodning, som Oberster Gerichtshof (Østrig) i medfør af EF-traktatens artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende

sag, Maria Walcher mod Bundesamt für Soziales und Behindertenwesen Steiermark, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23), som ændret ved akt vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EFT 1994 C 241, s. 21, og EFT 1995 L 1, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne C. Gulmann, F. Macken, N. Colneric (refererende dommer) og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 11. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

DOMSTOLENS DOM

af 30. september 2003

i sag C-224/01, Gerhard Köbler mod Republikken Østrig (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien) ⁽¹⁾

(»Ligebehandling — aflønning af universitetsprofessorer — indirekte forskelsbehandling — anciennitetstillæg — en medlemsstats ansvar for tab, der er forvoldt borgere på grund af tilsidesættelser af fællesskabsretten, som må tilregnes medlemsstaten — en national domstols tilsidesættelse af fællesskabsretten«)

(2003/C 275/21)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

- 1) Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, som ændret ved akt vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union, er til hinder for, at en arbejdstager, som har en betydelig andel i det anpartsselskab, hvori han er ansat, men som ikke udøver en dominerende indflydelse i dette, i henhold til østrigsk retspraksis vedrørende selskabsdeltagerlån, der sidestilles med kapitalindskud, mister retten til garanti for krav på løn, der ikke er betalt som følge af arbejdsgiverens insolvens, og som er omfattet af direktivets artikel 4, stk. 2, når arbejdstageren, efter at han har fået mulighed for at få kendskab til selskabets manglende kreditværdighed, i mere end 60 dage har undladt effektivt at kræve betaling af den løbende løn, som skulle være udbetalt til ham.
- 2) En medlemsstat har med henblik på at undgå misbrug i princippet ret til at træffe foranstaltninger, hvorefter en sådan arbejdstager fortaber retten til garanti for lønkrav, som er stiftet efter det tidspunkt, hvor en arbejdstager, der ikke er selskabsdeltager, ville have opsagt sin stilling på grund af manglende lønudbetaling, medmindre det godtgøres, at der ikke foreligger en adfærd, der udgør et misbrug. Hvad angår garantibetaling for krav, der er omfattet af artikel 4, stk. 2, i direktiv 80/987, kan medlemsstaten ikke med føje antage, at en arbejdstager, der ikke er selskabsdeltager, almindeligvis af denne grund ville have opsagt sin stilling, før den tilgodehavende løn vedrører en periode på tre måneder.

I sag C-224/01, angående en anmodning, som Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Gerhard Köbler mod Republikken Østrig, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen dels af EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF), dels af Domstolens praksis, som den bl.a. er kommet til udtryk i dom af 5. marts 1996, Brasserie du pêcheur og Factortame (forenede sager C-46/93 og C-48/93, Sml. I, s. 1029), og af 17. september 1997, Dorsch Consult (sag C-54/96, Sml. I, s. 4961), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans (refererende dommer) samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 30. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Princippet om, at medlemsstaterne er forpligtet til at erstatte det tab, der er forvoldt borgerne på grund af tilsidesættelser af fællesskabsretten, som må tilregnes medlemsstaterne, finder også anvendelse, når den omhandlede tilsidesættelse skyldes en afgørelse truffet af en ret i sidste instans, på betingelse af, at den fællesskabsbestemmelse, der er tilsidesat, har til formål at tillægge borgerne rettigheder, at tilsidesættelsen er tilstrækkelig kvalificeret, og at der er en direkte årsagsforbindelse mellem tilsidesættelsen og de skadelidtes tab. Når den omhandlede tilsidesættelse skyldes en sådan afgørelse, skal den kompetente nationale ret ved bedømmelsen af, om tilsidesættelsen er tilstrækkelig kvalificeret, undersøge, om tilsidesættelsen er åbenbar, hvorved den skal tage hensyn til den dømmende funktions særlige karakter. Det tilkommer den enkelte medlemsstat i sin retsorden at bestemme, hvilken ret der er kompetent til at træffe afgørelse i sådanne erstatningssager.

⁽¹⁾ EFT C 212 af 28.7.2001.

- 2) EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF) og artikel 7, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet skal fortolkes således, at de er til hinder for, at der på de betingelser, der er fastsat i § 50a i Gehaltsgesetz 1956 (lønningsloven af 1956), som ændret i 1997, ydes et særligt anciennitetstillæg, der i henhold til den fortolkning, som Verwaltungsgerichtshof (Østrig) anlagde ved dom af 24. juni 1998, udgør en loyalitetsydelse.
- 3) En tilsidesættelse af fællesskabsretten, som den tilsidesættelse, der under de i hovedsagen omhandlede omstændigheder foreligger ved Verwaltungsgerichtshofs dom af 24. juni 1998, har ikke den åbenbare karakter, der er en betingelse for, at en medlemsstat i henhold til fællesskabsretten ifalder ansvar for en afgørelse, som en af denne stats retsinstanser har truffet som sidste instans.

(¹) EFT C 212 af 28.7.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 2. oktober 2003

i sag C-232/01, straffesag mod Hans Van Lent (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Politierechtbank te Mechelen) (¹)

(»Arbejdskraftens frie bevægelighed — leasing af motorkøretøjer — pligt til indregistrering af et køretøj i den medlemsstat, hvor arbejdstageren bor«)

(2003/C 275/22)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-232/01, angående en anmodning, som Politierechtbank te Mechelen (Belgien) i medfør af EF-traktatens artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod Hans Van Lent, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 39 EF, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, P. Jann, S. von Bahr (refererende dommer) og A. Rosas; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 39 EF er til hinder for nationale bestemmelser i en medlemsstat som de i denne sag foreliggende, hvorefter en i medlemsstaten bosat arbejdstager forbydes på dennes område at benytte et i en nabomedlemsstat indregistreret motorkøretøj, som tilhører et i denne nabomedlemsstat etableret leasingselskab, og som

stilles til rådighed for arbejdstageren af dennes arbejdsgiver, der ligeledes er etableret i nabomedlemsstaten.

(¹) EFT C 227 af 11.8.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 30. september 2003

i sag C-239/01, Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Landbrug — EUGFL — delvis ophævelse af forordning (EF) nr. 690/2001 — særlige markedsstøtteforanstaltninger for oksekød — Kommissionens gennemførelsesforordning om medlemsstaternes obligatoriske medfinansiering«)

(2003/C 275/23)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-239/01, Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtiget: W.-D. Plessing, bistået af Rechtsanwalt J. Sedemund), støttet af Kongeriget Danmark (befuldmægtigede: J. Molde og J. Bering Liisberg), og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: D. Booß og M. Niejahr), angående en påstand om annullation af artikel 5, stk. 5, i Kommissionens forordning (EF) nr. 690/2001 af 3. april 2001 om særlige markedsforanstaltninger for oksekød (EFT L 95, s. 8), for så vidt som denne bestemmelse pålægger den pågældende medlemsstat at finansiere 30 % af prisen af kød, der opkøbes i henhold til forordningen, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola (refererende dommer), P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric og S. von Bahr; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 30. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Artikel 5, stk. 5, i Kommissionens forordning (EF) nr. 690/2001 af 3. april 2001 om særlige markedsstøtteforanstaltninger for oksekød annulleres, for så vidt som denne bestemmelse forpligter medlemsstaterne til at finansiere 30 % af prisen af kød, der opkøbes i henhold til forordningen.

2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 245 af 1.9.2001.

DOMSTOLENS DOM**af 30. september 2003**

i sag C-405/01, Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española mod Administración del Estado, procesdeltager: Asociación de Navieros Españoles (ANAVE) (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo) ⁽¹⁾

(»Arbejdskraftens frie bevægelighed — artikel 39, stk. 4, EF — ansættelse i den offentlige administration — kaptajner og øverstestyrmand på skibe i handelsflåden — udøvelse af offentlig myndighed om bord — stillinger forbeholdt flagstatens statsborgere — stillinger åbne for andre medlemsstaters statsborgere under forudsætning af gensidighed«)

(2003/C 275/24)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-405/01, angående en anmodning, som Tribunal Supremo (Spanien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española mod Administración del Estado, procesdeltager: Asociación de Navieros Españoles (ANAVE), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 39 EF og af artikel 1 og 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet (refererende dommer), R. Schintgen, C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 30. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 39, stk. 4, EF skal fortolkes således, at den kun giver en medlemsstat ret til at forbeholde stillinger som kaptajn og øverstestyrmand på handelsskibe, der sejler under dens flag, for sine egne statsborgere, såfremt de myndighedsbeføjelser, som er tildelt kaptajner og øverstestyrmand på disse skibe, faktisk udøves regelmæssigt og ikke udgør en meget begrænset del af deres arbejde.
- 2) Artikel 39 EF skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat stiller krav om gensidighed for at give statsborgere fra de øvrige medlemsstater adgang til stillinger som kaptajn og øverstestyrmand på de i artikel 8, stk. 3, i Real Decreto 2062/1999, por el que se regula el nivel mínimo de

formación en profesiones marítimas af 30. december 1999, omhandlede handelsskibe, der sejler under dens flag.

⁽¹⁾ EFT C 17 af 19.1.2002.

DOMSTOLENS DOM**(Første Afdeling)****af 2. oktober 2003**

i sag C-411/01, GEFCO SA mod Receveur principal des douanes (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal d'instance de Metz) ⁽¹⁾

(»EF-toldkodeksen og gennemførelsesforordningen — proceduren for passiv forædling — fritagelse for importafgifter for forædlingsprodukter — beløb, som kan fradrages i tilfælde af, at der i angivelsen af varerne til midlertidig udførsel er anført en ukorrekt toldposition — tilsidesættelse uden reel betydning for virkemåden af proceduren for passiv forædling«)

(2003/C 275/25)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-411/01, angående en anmodning, som tribunal d'instance de Metz (Frankrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, GEFCO SA mod Receveur principal des douanes, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 145-151 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 145-151 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at en erhvervsdrivende, der har angivet varer under en ukorrekt toldposition ved disses midlertidige udførsel fra Fællesskabets område i henhold til proceduren for passiv forædling — selv i mangel af en formel ændring af angivelsen til midlertidig udførsel — fører bevis for, at den ukorrekte angivelse ikke har haft en reel betydning for denne procedures virkemåde i forordningens artikel 150, stk. 2's forstand.

- 2) Et sådant bevis skal gøre det muligt, uden nogen tvivl, at godtgøre, at forædlingsprodukterne er blevet fremstillet på grundlag af de midlertidigt udførte varer.
- 3) Det tilkommer den forelæggende ret at afgøre — henset til samtlige omstændigheder i den foreliggende hovedsag — om den erhvervsdrivende har ført dette bevis.
- 4) I bekræftende tilfælde kan det beløb i importafgifter, som ville være gældende for de midlertidigt udførte varer ifølge disses korrekte position, fradrages, når forædlingsprodukterne overgår til fri omsætning.

(¹) EFT C 369 af 22.12.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 25. september 2003

i sag C-437/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 92/12/EØF og 92/81/EØF — afgift af smøreolier — punktafgift af mineralolier«)

(2003/C 275/26)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-437/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: E. Traversa og K. Gross) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: I.M. Braguglia, bistået af G. Aiello), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76, s. 1), og artikel 8, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 92/81/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier (EFT L 316, s. 12), som ændret ved Rådets direktiv 94/74/EF af 22. december 1994 (EFT L 365, s. 46), idet den har opretholdt en afgift af smøreolier, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet (refererende dommer), og dommerne P. Jann og A. Rosas; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 25. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3, stk. 2, i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed, og artikel 8, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 92/81/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier, som ændret ved Rådets direktiv 94/74/EF af 22. december 1994, idet den ved artikel 62, stk. 1, i lovdekret nr. 504, der bærer overskriften »Testo unico delle disposizioni legislative concernenti le imposte sulla produzione e sui consumi e relative sanzioni penali e amministrative« (bekendtgørelse af lovbestemmelser om afgifter af fremstilling og forbrug samt om strafferetlige og administrative sanktioner på området) af 26. oktober 1995, har opretholdt en forbrugsafgift af smøreolier ved udløbet af fristen i den begrundede udtalelse.

- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 31 af 2.2.2002.

DOMSTOLENS DOM

af 23. september 2003

i sag C-452/01, Margarethe Ospelt og Schlössle Weissenberg Familienstiftung (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof) (¹)

(»Frie kapitalbevægelser — EF-traktatens artikel 73 B (nu artikel 56 EF) — artikel 40 i og bilag XII til EØS-aftalen — procedure for forudgående tilladelse til erhvervelse af land- og skovbrugsarealer — lovlig — betingelser«)

(2003/C 275/27)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-452/01, angående en anmodning, som Verwaltungsgerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i en sag anlagt af Margarethe Ospelt og Schlössle Weissenberg Familienstiftung at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 6 (efter ændring nu artikel 12 EF) samt af EF-traktatens artikel 73 B — 73 D, 73 F og 73 G (nu artikel 56 EF — 60 EF), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissechet (refererende dommer), M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 23. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Ordninger som dem, der er omhandlet i Vorarlberger Grundverkehrs-gesetz (lov om ejendomsretten til jordarealer) af 23. september 1993, som ændret, hvorefter handel med land- og skovbrugsarealer er undergivet begrænsninger fra forvaltningsmyndighedernes side ved transaktioner mellem statsborgere i stater, der er parter i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992, skal vurderes i henhold til aftalens artikel 40 og bilag XII, hvilke bestemmelser har samme retlige indhold som de hovedsagelig identiske bestemmelser i EF-traktatens artikel 73 B (nu artikel 56 EF).
- 2) Traktatens artikel 73 B og EF-traktatens artikel 73 C, 73 D, 73 F og 73 G (nu artikel 57 EF — 60 EF) er ikke til hinder for, at erhvervelse af landbrugsarealer gøres afhængig af meddelelse af en forudgående tilladelse som den, der er indført ved denne lov. Bestemmelserne er imidlertid til hinder for, at denne tilladelse i alle tilfælde afslås med den begrundelse, at erhververen ikke selv dyrker de pågældende arealer i forbindelse med en landbrugsbedrift og ikke har bopæl på bedriften.

(¹) EFT C 84 af 6.4.2002.

DOMSTOLENS DOM

af 30. september 2003

i sag C-47/02, Albert Anker, Klaas Ras, Albertus Snoek mod Forbundsrepublikken Tyskland (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht) (¹)

(»Arbejdskraftens frie bevægelighed — artikel 39, stk. 4, EF — ansættelse i den offentlige administration — kaptajner på fiskerfartøjer — udøvelse af offentlig myndighed om bord — stillinger forbeholdt flagstatens statsborgere«)

(2003/C 275/28)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-47/02, angående en anmodning, som Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Albert Anker, Klaas Ras, Albertus Snoek mod Forbundsrepublikken Tyskland ved Wasser- und Schiff-fahrt-direktion Nord, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 39, stk. 4, EF, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet (refererende dommer), R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær:

ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 30. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 39, stk. 4, EF skal fortolkes således, at den kun giver en medlemsstat ret til at forbeholde stillinger som kaptajn på mindre havgående skibe, der sejler under medlemsstatens flag, for sine egne statsborgere, såfremt de myndighedsbeføjelser, som er tildelt sådanne kaptajner, faktisk udøves regelmæssigt og ikke udgør en meget begrænset del af deres arbejde.

(¹) EFT C 109 af 4.5.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 11. september 2003

i sag C-67/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland (¹)

(»Traktatbrud — artikel 5 i direktiv 79/923/EØF — kvaliteten af skaldyrvande — program med henblik på at formindske forureningen«)

(2003/C 275/29)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-67/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Shotton) mod Irland (befuldmægtiget: D. O'Hagan), angående en påstand om, at det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 79/923/EØF af 30. oktober 1979 om kvalitetskrav til skaldyrvande (EFT L 281, s. 47), idet det ikke har vedtaget programmer for alle sine udpegede skaldyrvande i henhold til direktivets artikel 5, har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne A. La Pergola (refererende dommer) og S. von Bahr; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 11. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 79/923/EØF af 30. oktober 1979 om kvalitetskrav til skaldyrvande, idet det ikke har vedtaget programmer for alle sine udpegede skaldyrvande i overensstemmelse med direktivets artikel 5.

2) Irland betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 109 af 4.5.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 25. september 2003

i sag C-74/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 1999/94/EF — manglende gennemførelse inden for den fastsatte frist«)

(2003/C 275/30)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-74/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. zur Hausen) mod Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: W.-D. Plessing og M. Lumma), angående en påstand om, at det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler (EFT 2000 L 12, s. 16), idet den ikke inden for den fastsatte frist har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktivet, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet (refererende dommer), og dommerne P. Jann og A. Rosas; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 25. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler, idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- 2) Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 97 af 20.4.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 11. september 2003

i sag C-77/02, Erika Steinicke mod Bundesanstalt für Arbeit (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Sigmaringen)⁽¹⁾

(»Socialpolitik — ligebehandling af mænd og kvinder — aldersbetinget deltidsordning — direktiv 76/207/EØF — indirekte forskelsbehandling — objektiv begrundelse«)

(2003/C 275/31)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-77/02, angående en anmodning, som Verwaltungsgericht Sigmaringen (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Erika Steinicke mod Bundesanstalt für Arbeit, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 141 EF, af Rådets direktiv 75/117/EØF af 10. februar 1975 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om gennemførelse af princippet om lige løn til mænd og kvinder (EFT L 45, s. 19), af Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår (EFT L 39, s. 40), samt af Rådets direktiv 97/81/EF af 15. december 1997 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, der er indgået af Unice, CEEP og EFS (EFT 1998 L 14, s. 9), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen, V. Skouris, F. Macken (refererende dommer) og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: R. Grass, den 11. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 2, stk. 1, og artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår skal fortolkes således, at disse er til hinder for en bestemmelse som § 72 b, stk. 1, første punktum, nr. 2, i Bundesbeamtenengesetz (tysk lov om forbundstjenestemænd), i den affattelse af 31. marts 1999, der var gældende indtil den 30. juni 2000, hvorefter aldersbetinget deltidsbeskæftigelse kun kan tildeles en tjenestemand, der i de sidste fem år før påbegyndelsen af deltidsbeskæftigelsen sammenlagt har været fuldtidsbeskæftiget i mindst tre år, når væsentligt flere kvinder end mænd er deltidsbeskæftigede og således udelukket fra aldersbetinget deltidsbeskæftigelse i henhold til denne bestemmelse, medmindre bestemmelsen er begrundet ud fra objektive kriterier, som intet har at gøre med forskelsbehandling på grundlag af køn.

⁽¹⁾ EFT C 118 af 18.5.2002.

DOMSTOLENS DOM

af 30. september 2003

i sag C-93/02 P: Biret International SA mod Rådet for Den Europæiske Union ⁽¹⁾

(»Appel — direktiv 81/602/EØF, 88/146/EØF og 96/22/EF — forbud mod at anvende visse stoffer med hormonal virkning — forbud mod indførsel fra tredjelande af kød fra dyr på bedrifter, hvor dyrene har været behandlet med disse stoffer — erstatningssøgsmål — den direkte virkning af WTO-aftalen og de hertil knyttede aftaler — aftalen om anvendelsen af sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger — henstillinger og afgørelser fra WTO's tvistbilægelsesorgan«)

(2003/C 275/32)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-93/02 P, Biret International SA under konkurs, Paris (Frankrig) (advokater: mandataire liquidateur M. de Thoré og avocat S. Rodrigues), angående appel af dom afsagt den 11. januar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-174/00, Biret International mod Rådet (Sml. II, s. 17), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, de andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: J. Carbery og F.P. Ruggeri Laderchi), støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: P.M. Ormond), og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: T. Christoforou og A. Bordes), har Domstolen (plenum), sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet (refererende dommer), R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 30. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Biret International SA bærer sine egne og betaler to tredjedele af de omkostninger, som er afholdt af Rådet for Den Europæiske Union.
- 3) Rådet bærer en tredjedel af sine egne omkostninger.
- 4) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland samt Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 109 af 4.5.2002.

DOMSTOLENS DOM

af 30. september 2003

i sag C-94/02 P, Établissements Biret et Cie SA mod Rådet for Den Europæiske Union ⁽¹⁾

(»Appel — direktiv 81/602/EØF, 88/146/EØF og 96/22/EF — forbud mod at anvende visse stoffer med hormonal virkning — forbud mod indførsel fra tredjelande af kød fra dyr på bedrifter, hvor dyrene har været behandlet med disse stoffer — erstatningssøgsmål — den direkte virkning af WTO-aftalen og de hertil knyttede aftaler — aftalen om anvendelsen af sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger — henstillinger og afgørelser fra WTO's tvistbilægelsesorgan«)

(2003/C 275/33)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-94/02 P, Établissements Biret et Cie SA, Paris (Frankrig) (advokat: S. Rodrigues), angående appel af dom afsagt den 11. januar 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-210/00, Biret et Cie mod Rådet, Sml. II, s. 47, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, de andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: J. Carbery og F.P. Ruggeri Laderchi), støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: P.M. Ormond), og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: T. Christoforou og A. Bordes), har Domstolen (plenum), sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet (refererende dommer), R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 30. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Établissements Biret et Cie SA bærer sine egne og betaler to tredjedele af de omkostninger, som er afholdt af Rådet for Den Europæiske Union.
- 3) Rådet bærer en tredjedel af sine egne omkostninger.
- 4) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland samt Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 109 af 4.5.2002.

DOMSTOLENS DOM**af 30. september 2003**

i sag C-140/02, Regina, på foranledning af S.P. Anastasiou (Pissouri) Ltd m.fl., mod Minister of Agriculture, Fisheries and Food (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af House of Lords) ⁽¹⁾

(»Tilnærmelse af lovgivningerne — plantesundhedsbeskyttelse — direktiv 77/93/EØF — indførsel til Fællesskabet af planter med oprindelse i tredjelande, der er undergivet særlige krav — særlige krav, som ikke kan overholdes på andre steder end oprindelsesstedet — passende oprindelsesmærke påført planternes emballage — officiel konstatering af, at planterne har oprindelse i områder, der vides at være fri for den relevante skadegører«)

(2003/C 275/34)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-140/02, angående en anmodning, som House of Lords (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Regina, på foranledning af S.P. Anastasiou (Pissouri) Ltd m.fl., mod Minister of Agriculture, Fisheries and Food, procesdeltagere: Cypfruvex (UK) Ltd og Cypfruvex Fruit and Vegetable (Cypfruvex) Enterprises Ltd, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 77/93/EØF af 21. december 1976 om foranstaltninger mod indslæbning i Fællesskabet af skadegørere på planter eller planteprodukter og mod deres spredning inden for Fællesskabet (EFT 1977 L 26, s. 20), som navnlig ændret ved Rådets direktiv 91/683/EØF af 19. december 1991 (EFT L 376, s. 29) og ved Kommissionens direktiv 92/103/EØF af 1. december 1992 (EFT L 363, s. 1), samt senere ændret ved bl.a. Kommissionens direktiv 98/2/EF af 8. januar 1998 (EFT L 15, s. 34, og berigtigelse [som ikke vedrører den danske version] L 127, s. 35), har Domstolen (plenum), sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet (refererende dommer), M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 30. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Rådets direktiv 77/93/EØF af 21. december 1976 om foranstaltninger mod indslæbning i Fællesskabet af skadegørere på planter eller planteprodukter og mod deres spredning inden for Fællesskabet, som navnlig ændret ved Rådets direktiv 91/683/EØF af 19. december 1991 og ved Kommissionens direktiv 92/103/EØF af 1. december 1992, skal fortolkes således, at det særlige krav i punkt 16.1 i bilag IV, del A, kapitel I, til det nævnte direktiv om, at planternes

emballage skal forsynes med et passende oprindelsesmærke, kun kan opfyldes i de pågældende planters oprindelsesland. De ændringer af punkt 16.2 og 16.3, som blev indført med Kommissionens direktiv 98/2/EF af 8. januar 1998, rejser ikke tvivl om denne fortolkning. Det plantesundhedscertifikat, som kræves ved indførsel til Fællesskabet af planterne, skal følgelig udstedes i nævnte planters oprindelsesland af dette lands kompetente myndigheder eller under disse myndigheders tilsyn.

⁽¹⁾ EFT C 144 af 15.6.2002.

DOMSTOLENS DOM**af 2. oktober 2003**

i sag C-148/02, Carlos Garcia Avello mod État belge (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État) ⁽¹⁾

(»Unionsborgerskab — overførsel af efternavn — børn af statsborgere i medlemsstaterne — dobbelt statsborgerskab«)

(2003/C 275/35)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-148/02, angående en anmodning, som Conseil d'État (Belgien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Carlos Garcia Avello mod État belge, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 17 EF og 18 EF, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer) og A. Rosas; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 12 EF og 17 EF skal fortolkes således, at de er til hinder for, at forvaltningsmyndigheden i en medlemsstat under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, afviser at imødekomme en ansøgning om navneændring for mindreårige børn, der er bosat i denne medlemsstat, og som er statsborgere både i denne stat og i en anden medlemsstat, når ansøgningen har til formål at gøre det muligt for børnene at bære det efternavn, som de ville have i henhold til den anden medlemsstats retsorden og traditioner.

⁽¹⁾ EFT C 144 af 15.6.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 25. september 2003

i sag C-170/02 P, Schlüsselverlag J.S. Moser GmbH m.fl.
mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Appel — passivitetsøgsmål — konkurrence — klage —
fusionskontrol — stillingtagen i henhold til artikel 232 EF
— afvisning«)

(2003/C 275/36)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentlig-
gjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-170/02 P, Schlüsselverlag J.S. Moser GmbH, Innsbruck (Østrig), J. Wimmer Medien GmbH & Co. KG, Linz (Østrig), Styria Medien AG, Graz (Østrig), Zeitungs- und Verlags-Gesellschaft mbH, Bregenz (Østrig), Eugen Ruß Vorarlberger Zeitungsverlag und Druckerei GmbH, Schwarzach (Østrig), »Die Presse« Verlags-Gesellschaft mbH, Wien (Østrig) og »Salzburger Nachrichten« Verlags-Gesellschaft mbH & Co. KG, Salzburg (Østrig) (advokat: Rechtsanwalt Krüger), angående appel af kendelse afsagt den 11. marts 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-3/02, Schlüsselverlag J.S. Moser m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 1473), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: K. Wiedner), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet (refererende dommer), og dommerne C. Gulmann, F. Macken, N. Colneric, og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 25. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Schlüsselverlag J.S. Moser GmbH, J. Wimmer Medien GmbH & Co. KG, Styria Medien AG, Zeitungs- und Verlags-Gesellschaft mbH, Eugen Ruß Vorarlberger Zeitungsverlag und Druckerei GmbH, »Die Presse« Verlags-Gesellschaft mbH og »Salzburger Nachrichten« Verlags-Gesellschaft mbH & Co. KG betaler sagens omkostninger.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 11. september 2003

i sag C-323/02, Kommissionen for De Europæiske Fælles-
skaber mod Hydrowatt SARL ⁽¹⁾

(»Voldgiftsbestemmelse — misligholdelse af en kontrakt —
ophævelse — tilbagebetaling af forskudsbeløb — renter«)

(2003/C 275/37)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentlig-
gjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-323/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesska-
ber (befuldmægtiget: H. Støvlbæk, bistået af avocat E. Cabau)
mod Hydrowatt SARL, Lyon (Frankrig), angående et søgsmål
anlagt af Kommissionen i medfør af artikel 238 EF med
påstand om tilbagebetaling af restbeløbet af det forskud, der
blev udbetalt af Kommissionen til sagsøgte i overensstemmelse
med kontrakt nr. HY 134/87 FR, vedrørende udførelsen af et
projekt, der var støtteberettiget i henhold til Rådets forordning
(EØF) nr. 3640/85 af 20. december 1985 om ydelse af finansiell
støtte til fremme af demonstrationsprojekter og industrielle
pilotprojekter på energiområdet (EFT L 350, s. 29), har
Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsforman-
den, M. Wathelet, og dommerne P. Jann (refererende dommer)
og A. Rosas; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær:
R. Grass, den 11. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion
lyder således:

- 1) Hydrowatt SARL tilpligtes at betale Kommissionen for De
Europæiske Fællesskaber 25 109 EUR med tillæg af rente
ifølge kontrakten på 23 422,91 EUR.
- 2) Hydrowatt SARL betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 156 af 29.6.2002.

(¹) EFT C 289 af 23.11.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 2. oktober 2003

i sag C-348/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik ⁽¹⁾

»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 1999/13/EF«

(2003/C 275/38)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-348/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: G. Valero Jordana og R. Amorosi) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af M. Fiorilli), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 1999/13/EF af 11. marts 1999 om begrænsning af emissionen af flygtige organiske forbindelser fra anvendelse af organiske opløsningsmidler i visse aktiviteter og anlæg (EFT L 85, s. 1, og — berigtigelse — EFT L 188, s. 54), idet den ikke har vedtaget alle de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktivs artikel 15, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 1999/13/EF af 11. marts 1999 om begrænsning af emissionen af flygtige organiske forbindelser fra anvendelse af organiske opløsningsmidler i visse aktiviteter og anlæg, idet den ikke har vedtaget alle de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktivs artikel 15.
- 2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 289 af 23.11.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 2. oktober 2003

i sag C-89/03, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg ⁽¹⁾

»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 93/15/EØF«

(2003/C 275/39)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-89/03, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: L. Ström og B. Stromsky) mod Storhertugdømmet Luxembourg (befuldmægtiget: S. Schreiner), angående en påstand om, at det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 93/15/EØF af 5. april 1993 om harmonisering af bestemmelserne om markedsføring af og kontrol med eksplosivstoffer til civil brug (EFT L 121, s. 20), idet det ikke har sat alle de love og administrative bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 2. oktober 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 93/15/EØF af 5. april 1993 om harmonisering af bestemmelserne om markedsføring af og kontrol med eksplosivstoffer til civil brug, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget alle de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.
- 2) Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 101 af 26.4.2003.

Appel iværksat den 15. maj 2003 (ved telefax den 10.5.2003) af J.M. Le Pen til prøvelse af dom afsagt den 10. april 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-353/00, J.M. Le Pen mod Europa-Parlamentet, støttet af Den Franske Republik

(Sag C-208/03 P)

(2003/C 275/40)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 15. maj 2003 (ved telefax den 10.5.2003) iværksat appel af J.M. Le Pen, ved avocat F. Wagner, til prøvelse af dom afsagt den 10. april 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-353/00, J.M. Le Pen mod Europa-Parlamentet, støttet af Den Franske Republik.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Appellen iværksat af J.M. Le Pen til prøvelse af dom afsagt den 10. april 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans antages til realitetsbehandling.
- Den af J.M. Le Pen anlagte sag til prøvelse af den afgørelse, der blev truffet i form af en erklæring af 23. oktober 2000 fra Europa-Parlamentets formand, og som har følgende ordlyd: »[...] hvorfor Parlamentet, i overensstemmelse med artikel 12, stk. 2, i akten af 1976 tager meddelelsen fra den franske regering om bortfaldet af [appellantens] mandat til efterretning«, antages til realitetsbehandling.
- Den appellerede dom ophæves som følge heraf helt eller for en del af påstandenes og anbringendernes vedkommende.
- Domstolen træffer afgørelse i sagen og ophæver den appellerede dom, eller sagen hjemvises til De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans til fornyet behandling i medfør af artikel 54 i statuten for Domstolen.
- Den anfægtede akt annulleres og det fastslås, at den har karakter af en nullitet.
- Det pålægges Parlamentet at betale appellanten 50 000 FRF (svarende til 7 622,45 EUR) som »omkostninger, der ikke kan tilbagesøges«.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens øvrige omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen støttes på en påstand om, at Retten har tilsidesat fællesskabsretten i relation til spørgsmålet om antagelse til realitetsbehandling af det søgsmål, der blev anlagt til prøvelse af den anfægtede akt.

Selv om akten i princippet hidrører fra Parlamentets formand, fremtræder den som en erklæring om, at Europa-Parlamentet tager den franske regerings meddelelse om, at J.M. Le Pens mandat som medlem af Europa-parlamentet bortfalder, til efterretning.

Der er tale om en akt, der har en tredobbelt karakter:

- Den afføder retsvirkninger: I det foreliggende tilfælde er der tale om en akt fra Europa-Parlamentet, der ændrer J.M. Le Pens retsstilling, idet bortfaldet af hans mandat bekendtgøres eller konstateres ved den anfægtede akt.
- Den har en endelig karakter, idet der er tale om en akt, der ikke kan betegnes som en forberedende akt.
- Den har retsvirkninger uden for Parlamentets rent interne sfære, idet den berører J.M. Le Pens retsstilling og hans civile og politiske rettigheder. Den omhandlede beslutning fra Europa-Parlamentets formand influerer på appellants juridiske stilling, idet den fratager ham hans mandat, og således påvirker den repræsentation, der blev opnået ved valget, og fordrejer valgets resultat efterfølgende.

Der er således tale om en akt, der kan prøves ved domstolene, og søgsmålet forekommer muligt allerede henset til dets karakter.

Retten synes nemlig — som følge af en urigtig bedømmelse af de retlige og faktiske forhold — ikke at have sondret mellem formaliteten (aktens karakter) og realiteten (kompetencen for den, der forfattede akten).

Det er kun ved hjælp af et efterfølgende ræsonnement — der fratager borgeren den retsafgørelse, som han har krav på, at Retten — idet den fandt, at akten havde karakter af en nullitet som følge af manglende kompetence — fastslog, at den måtte anses for at være ikke-eksisterende og følgelig afviste sagen.

Da appellen må antages til realitetsbehandling, støttes påstanden om annullation af den beslutning, som Europa-Parlamentets formand traf den 23. oktober 2000, på de anbringender og væsentlige argumenter, der blev påberåbt i forbindelse med den sag, der blev anlagt den 21. november 2000 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Sag T-353/00, Jean-Marie Le Pen mod Europa-Parlamentet, EFT C 28 af 27.1.2001, s. 27.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. juli 2003 af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i sagen Orthica BV mod Forbundsrepublikken Tyskland ved Forbundsministeriet for Forbrugerbeskyttelse, Ernæring og Landbrug, intervenient: Det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen

(Sag C-299/03)

(2003/C 275/41)

Ved kendelse afsagt den 4. juli 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 11. juli 2003, har Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i sagen Orthica BV mod Forbundsrepublikken Tyskland ved Forbundsministeriet for Forbrugerbeskyttelse, Ernæring og Landbrug, intervenient: Det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

A. 1. Er det omtvistede produkt

»C 1000 (1 000 mg vitamin C med »bioflavonoidenkomplex«)

et levnedsmiddel (eventuelt et kosttilskud) eller et lægemiddel? Er denne konstatering bindende i samtlige medlemsstater?

2. Såfremt Domstolen antager, at det omhandlede produkt er et lægemiddel, dog således at det fortsat skal betragtes som et levnedsmiddel i de medlemsstater, hvor det hidtil var klassificeret som sådan, opstår der for den forelæggende ret de spørgsmål, som danner grundlag for spørgsmål B VI, sammenholdt med B III; med henvisning til de nævnte spørgsmål anmodes om en besvarelse af disse.

B. Såfremt de ovenfor i punkt A anførte spørgsmål — som hidtil — ikke skal afgøres af EF-Domstolen, men af de nationale retter, finder retten det afgørende, hvorledes de følgende spørgsmål skal besvares:

I. a) Skal en klassificering af det omtvistede produkt foretages ifølge artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, om oprettelse af Den Europæi-

ske Fødevarerikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarerikkerhed, EFT L 31, s. 1, (herefter »grundforordningen«), eller — efter gennemførelsesperiodens udløb — ifølge Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/46/EF af 10. juni 2002 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud, EFT L 183, s. 51, (herefter »kosttilskuddirektivet«), og i givet fald ifølge hvilke afsnit af direktivet?

b) Såfremt grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d), finder anvendelse, opstår der følgende spørgsmål: Er det korrekt, at det ikke længere er afgørende, hvilket (objektivt) formål produktet overvejende har, men at et produkt, der opfylder betingelserne for klassificering både som levnedsmiddel og som lægemiddel, retligt betraget altid — alene — er et lægemiddel? I hvilket omfang er dets art — og det konkrete produkt — herved af betydning?

II. a) Hvad er definitionen af begrebet »farmakologisk virkning«, der er væsentlig for produktets klassificering — bl.a. ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d)? Er især betingelsen med hensyn til sundhedsrisiko et led i denne definition?

b) Efter at man i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, EFT L 311, s. 67 (kodeksen) i artikel 1, nr. 2, andet alternativ (vedrørende såkaldte funktionslægemidler) har indført det nye begreb »fysiologiske funktioner«, opstår tillige spørgsmålet om betydningen af dette begreb og forholdet til begrebet »farmakologisk virkning«.

III. Har den opfattelse, som EF-Domstolen gav udtryk for i dom af 30. november 1983, sag 227/82, van Bennekom, Sml. s. 3883, præmis 39, angående en generel vurdering af vitaminpræparater, at der skal være muligt at indføre et omsætningsegnet produkt, der i fremstillingsmedlemsstaten kan i bringes i omsætning som levnedsmiddel ved meddelelse af en markedsføringstilladelse, selv om produktet i modtagelsesstaten betragtes som lægemiddel, når en markedsføringstilladelse er forenelig med kravene om beskyttelse af sundheden, også for probiotiske produkter som det foreliggende, og fastholder EF-Domstolen sin opfattelse under hensyn til senere fællesskabsret?

- IV. a) Såfremt begrebet »sundhedsrisiko« i spørgsmål II eller III eller i forbindelse med anden relevant fællesskabsret, f.eks. artikel 28 og 30 EF, er af betydning, spørges: Skal det såkaldte Upper-Safe-Level lægges til grund, eller skal niveauet sænkes, f.eks. fordi de pågældende stoffer allerede optages gennem næringen, og/eller fordi der — i hvert fald ved længere tids optagelse — kan være behov for at tage hensyn til forskellige forbrugergrupper og deres varierende grad af følsomhed? Hvorledes skal man definere begrebet »befolknings-referencemængde«, som det fremgår af kosttilskudsdirektivet?
- b) Er en — individuel — fastsættelse af et Upper-Safe-Level, og i givet fald domstolens — individuelle — sænkning af niveauet, hvorved der efter national ret alene kan foretages en begrænset efterprøvelse af de fagmyndighedernes skønsmargin, i strid med fællesskabsretten?
- V. a) Er det af betydning for muligheden for at kunne markedsføre et produkt som levnedsmiddel i Tyskland, der lovligt er markedsført som levnedsmiddel i mindst én anden medlemsstat, at der »ikke er et ernæringsmæssigt behov« for dette produkt i Tyskland?
- b) I bekræftende fald: Er det skøn, som tilkommer myndigheden i henhold til national ret, og som alene er undergivet en begrænset efterprøvelse ved domstolene, i overensstemmelse med fællesskabsretten?
- VI. Såfremt EF-Domstolen besvarer spørgsmålene under punkt III om van Bennekom-dommen bekræftende, og der her i sagen ikke foreligger uforenelighed med kravene til beskyttelsen af sundheden, spørges: Hvorledes kan kravet på meddelelse af en markedsføringstilladelse gennemtvinges? Kan den generelle beslutning ifølge § 47 a i LMBG, som der er ansøgt om, afslås, uden at det er i strid med fællesskabsretten, fordi der ifølge den tyske klassificeringsordning er tale om et lægemiddel, mens produktet kan bringes i omsætning i fremstillingsmedlemsstaten som levnedsmiddel? Er det i overensstemmelse med fællesskabsretten, navnlig med artikel 28 og 30 EF, såfremt bestemmelsen i § 47 a LMBG ikke anvendes analogt på sådanne lægemidler? I benægtende fald: Kan den tyske stat fritages fra en eventuel forpligtelse til via de tyske domstole at træffe en generel beslutning ifølge § 47 a i LMBG (analogt) uden at handle i strid med fællesskabsretten, idet staten eller den myndighed, der har kompetence med hensyn til levnedsmidler, men ikke lægemidler, fremsætter indsigelse om, at der ikke kan udstedes en generel beslutning ifølge § 47 a i LMBG (analogt), da der efter det tyske system er tale om et lægemiddel,
- a) grundet den kompetente myndigheds manglende kompetence til at udstede generelle beslutninger ifølge § 47 a i LMBG også for lægemidler,
- b) som følge af manglende tilladelse til markedsføring som lægemiddel?
- VII. Såfremt EF-Domstolen ikke selv besvarer de under punkt A anførte spørgsmål, kan den nationale ret da forelægge spørgsmål om klassificering af produkter eller naturvidenskabelige eller metodiske spørgsmål for Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet, og i hvilket omfang er dennes afgørelser i givet fald bindende for den nationale ret?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 3. juli 2003 af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i sagen Orthica BV mod Forbundsrepublikken Tyskland ved Forbundsministeriet for Forbrugerbeskyttelse, Ernæring og Landbrug, intervenient: Det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen

(Sag C-316/03)

(2003/C 275/42)

Ved kendelse afsagt den 3. juli 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 24. juli 2003, har Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i sagen Orthica BV mod Forbundsrepublikken Tyskland ved Forbundsministeriet for Forbrugerbeskyttelse, Ernæring og Landbrug, intervenient: Det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

A. 1. Er det omtvistede produkt

»OPC 85«

et levnedsmiddel (eventuelt et kosttilskud) eller et lægemiddel? Er denne konstatering bindende i samtlige medlemsstater?

2. Såfremt Domstolen antager, at det omhandlede produkt er et lægemiddel, dog således at det fortsat skal betragtes som et levnedsmiddel i de medlemsstater, hvor det hidtil var klassificeret som sådan, opstår der for den forelæggende ret de spørgsmål, som danner grundlag for spørgsmål B VI, sammenholdt med B III; med henvisning til de nævnte spørgsmål anmodes om en besvarelse af disse.

- B. Såfremt de ovenfor i punkt A anførte spørgsmål — som hidtil — ikke skal afgøres af EF-Domstolen, men af de nationale retter, finder retten det afgørende, hvorledes de følgende spørgsmål skal besvares:
- I. a) Skal en klassificering af det omtvistede produkt foretages ifølge artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerelovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarsikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarsikkerhed, EFT L 31, s. 1, (herefter »grundforordningen«), eller — efter gennemførelsesperiodens udløb — ifølge Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/46/EF af 10. juni 2002 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud, EFT L 183, s. 51, (herefter »kosttilskudsdirektivet«), og i givet fald ifølge hvilket afsnit af direktivet?
- b) Såfremt grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d), finder anvendelse, opstår der følgende spørgsmål: Er det korrekt, at det ikke længere er afgørende, hvilket (objektivt) formål produktet overvejende har, men at et produkt, der opfylder betingelserne for klassificering både som levnedsmiddel og som lægemiddel, retligt betraget altid — alene — er et lægemiddel? I hvilket omfang er dets art — og det konkrete produkt — herved af betydning?
- II. a) Hvad er definitionen af begrebet »farmakologisk virkning«, der er væsentlig for produktets klassificering — bl.a. ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d)? Er især betingelsen med hensyn til sundhedsrisiko et led i denne definition?
- b) Efter at man i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, EFT L 311, s. 67 (kodeksen) i artikel 1, nr. 2, andet alternativ (vedrørende såkaldte funktionslægemidler) har indført det nye begreb »fysiologiske funktioner«, opstår tillige spørgsmålet om betydningen af dette begreb og forholdet til begrebet »farmakologisk virkning«.
- III. Har den opfattelse, som EF-Domstolen gav udtryk for i dom af 30. november 1983, sag 227/82, van Bennekom, Sml. s. 3883, præmis 39, angående en generel vurdering af vitaminpræparater, at der skal være muligt at indføre et omsætningsegnet produkt, der i fremstillingsmedlemsstaten kan i bringes i omsætning som levnedsmiddel ved meddelelse af en markedsføringstilladelse, selv om produktet i modtagelsesstaten betragtes som lægemiddel, når en markedsføringstilladelse er forenelig med kravene om beskyttelse af sundheden, også for probiotiske produkter som det foreliggende, og fastholder EF-Domstolen sin opfattelse under hensyn til senere fællesskabsret?
- IV. a) Såfremt begrebet »sundhedsrisiko« i spørgsmål II eller III eller i forbindelse med anden relevant fællesskabsret, f.eks. artikel 28 og 30 EF, er af betydning, spørges: Skal det såkaldte Upper-Safe-Level lægges til grund, eller skal niveauet sænkes, f.eks. fordi de pågældende stoffer allerede optages gennem næringen, og/eller fordi der — i hvert fald ved længere tids optagelse — kan være behov for at tage hensyn til forskellige forbrugergrupper og deres varierende grad af følsomhed? Hvorledes skal man definere begrebet »befolknings-referencemængde«, som det fremgår af kosttilskudsdirektivet?
- b) Er en — individuel — fastsættelse af et Upper-Safe-Level, og i givet fald domstolens — individuelle — sænkning af niveauet, hvorved der efter national ret alene kan foretages en begrænset efterprøvelse af de fagmyndighedernes skønsmargin, i strid med fællesskabsretten?
- V. a) Er det af betydning for muligheden for at kunne markedsføre et produkt som levnedsmiddel i Tyskland, der lovligt er markedsført som levnedsmiddel i mindst én anden medlemsstat, at der »ikke er et ernæringsmæssigt behov« for dette produkt i Tyskland?
- b) I bekræftende fald: Er det skøn, som tilkommer myndigheden i henhold til national ret, og som alene er undergivet en begrænset efterprøvelse ved domstolene, i overensstemmelse med fællesskabsretten?
- VI. Såfremt EF-Domstolen besvarer spørgsmålene under punkt III om van Bennekom-dommen bekræftende, og der her i sagen ikke foreligger uforenelighed med kravene til beskyttelsen af sundheden, spørges: Hvorledes kan kravet på meddelelse af en markedsføringstilladelse gennemtvinges? Kan den generelle beslutning ifølge § 47 a i LMBG, som der er ansøgt om, afslås, uden at det er i strid med fællesskabsretten, fordi der ifølge den tyske klassificeringsordning er tale om et lægemiddel, mens produktet kan bringes i omsætning i fremstillingsmedlemsstaten som levnedsmiddel? Er det i overensstemmelse med fællesskabsretten, navnlig med artikel 28 og 30 EF, såfremt bestemmelsen i § 47 a

LMBG ikke anvendes analogt på sådanne lægemidler? I benægtende fald: Kan den tyske stat fritages fra en eventuel forpligtelse til via de tyske domstole at træffe en generel beslutning ifølge § 47 a i LMBG (analogt) uden at handle i strid med fællesskabsretten, idet staten eller den myndighed, der har kompetence med hensyn til levnedsmidler, men ikke lægemidler, fremsætter indsigelse om, at der ikke kan udstedes en generel beslutning ifølge § 47 a i LMBG (analogt), da der efter det tyske system er tale om et lægemiddel,

- a) grundet den kompetente myndigheds manglende kompetence til at udstede generelle beslutninger ifølge § 47 a i LMBG også for lægemidler,
- b) som følge af manglende tilladelse til markedsføring som lægemiddel?

VII. Såfremt EF-Domstolen ikke selv besvarer de under punkt A anførte spørgsmål, kan den nationale ret da forelægge spørgsmål om klassificering af produkter eller naturvidenskabelige eller metodiske spørgsmål for Den Europæiske Fødevarermyndighed, og i hvilket omfang er dennes afgørelser i givet fald bindende for den nationale ret?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. juli 2003 af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i sagen Orthica BV mod Forbundsrepublikken Tyskland ved Forbundsministeriet for Forbrugerbeskyttelse, Ernæring og Landbrug, intervenient: Det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen

(Sag C-317/03)

(2003/C 275/43)

Ved kendelse afsagt den 7. juli 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 24. juli 2003, har Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i sagen Orthica BV mod Forbundsrepublikken Tyskland ved Forbundsministeriet for Forbrugerbeskyttelse, Ernæring og Landbrug, intervenient: Det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

A. 1. Er det omtvistede produkt

»Acide Free C-1000«

et levnedsmiddel (eventuelt et kosttilskud) eller et lægemiddel? Er denne konstatering bindende i samtlige medlemsstater?

2. Såfremt Domstolen antager, at det omhandlede produkt er et lægemiddel, dog således at det fortsat skal betragtes som et levnedsmiddel i de medlemsstater, hvor det hidtil var klassificeret som sådan, opstår der for den forelæggende ret de spørgsmål, som danner grundlag for spørgsmål B VI, sammenholdt med B III; med henvisning til de nævnte spørgsmål anmodes om en besvarelse af disse.

B. Såfremt de ovenfor i punkt A anførte spørgsmål — som hidtil — ikke skal afgøres af EF-Domstolen, men af de nationale retter, finder retten det afgørende, hvorledes de følgende spørgsmål skal besvares:

I. a) Skal en klassificering af det omtvistede produkt foretages ifølge artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerelovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarermyndighed og om procedurer vedrørende fødevarer sikkerhed, EFT L 31, s. 1, (herefter »grundforordningen«), eller — efter gennemførelsesperiodens udløb — ifølge Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/46/EF af 10. juni 2002 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud, EFT L 183, s. 51, (herefter »kosttilskuddirektivet«), og i givet fald ifølge hvilke afsnit af direktivet?

b) Såfremt grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d), finder anvendelse, opstår der følgende spørgsmål: Er det korrekt, at det ikke længere er afgørende, hvilket (objektivt) formål produktet overvejende har, men at et produkt, der opfylder betingelserne for klassificering både som levnedsmiddel og som lægemiddel, retligt betraget altid — alene — er et lægemiddel? I hvilket omfang er dets art — og det konkrete produkt — herved af betydning?

II. a) Hvad er definitionen af begrebet »farmakologisk virkning«, der er væsentlig for produktets klassificering — bl.a. ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d)? Er især betingelsen med hensyn til sundhedsrisiko et led i denne definition?

b) Efter at man i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, EFT L 311, s. 67 (kodeksen) i artikel 1, nr. 2, andet alternativ (vedrørende såkaldte funktionslægemidler) har

indført det nye begreb »fysiologiske funktioner«, opstår tillige spørgsmålet om betydningen af dette begreb og forholdet til begrebet »farmakologisk virkning«.

- III. Har den opfattelse, som EF-Domstolen gav udtryk for i dom af 30. november 1983, sag 227/82, van Bennekom, Sml. s. 3883, præmis 39, angående en generel vurdering af vitaminpræparater, at der skal være muligt at indføre et omsætningsegnet produkt, der i fremstillingsmedlemsstaten kan i bringes i omsætning som levnedsmiddel ved meddelelse af en markedsføringstilladelse, selv om produktet i modtagelsesstaten betragtes som lægemiddel, når en markedsføringstilladelse er forenelig med kravene om beskyttelse af sundheden, også for probiotiske produkter som det foreliggende, og fastholder EF-Domstolen sin opfattelse under hensyn til senere fællesskabsret?
- IV. a) Såfremt begrebet »sundhedsrisiko« i spørgsmål II eller III eller i forbindelse med anden relevant fællesskabsret, f.eks. artikel 28 og 30 EF, er af betydning, spørges: Skal det såkaldte Upper-Safe-Level lægges til grund, eller skal niveauet sænkes, f.eks. fordi de pågældende stoffer allerede optages gennem næringen, og/eller fordi der — i hvert fald ved længere tids optagelse — kan være behov for at tage hensyn til forskellige forbrugergrupper og deres varierende grad af følsomhed? Hvorledes skal man definere begrebet »befolknings-referencemængde«, som det fremgår af kosttilskudsdirektivet?
- b) Er en — individuel — fastsættelse af et Upper-Safe-Level, og i givet fald domstolens — individuelle — sænkning af niveauet, hvorved der efter national ret alene kan foretages en begrænset efterprøvelse af de fagmyndighedernes skønsmargin, i strid med fællesskabsretten?
- V. a) Er det af betydning for muligheden for at kunne markedsføre et produkt som levnedsmiddel i Tyskland, der lovligt er markedsført som levnedsmiddel i mindst én anden medlemsstat, at der »ikke er et ernæringsmæssigt behov« for dette produkt i Tyskland?
- b) I bekræftende fald: Er det skøn, som tilkommer myndigheden i henhold til national ret, og som alene er undergivet en begrænset efterprøvelse ved domstolene, i overensstemmelse med fællesskabsretten?
- VI. Såfremt EF-Domstolen besvarer spørgsmålene under punkt III om van Bennekom-dommen bekræftende, og der her i sagen ikke foreligger uforenelighed med kravene til beskyttelsen af sundheden, spørges: Hvorledes kan kravet på meddelelse af en markedsføringstilladelse gennemtvinges? Kan den generelle

beslutning ifølge § 47 a i LMBG, som der er ansøgt om, afslås, uden at det er i strid med fællesskabsretten, fordi der ifølge den tyske klassificeringsordning er tale om et lægemiddel, mens produktet kan bringes i omsætning i fremstillingsmedlemsstaten som levnedsmiddel? Er det i overensstemmelse med fællesskabsretten, navnlig med artikel 28 og 30 EF, såfremt bestemmelsen i § 47 a LMBG ikke anvendes analogt på sådanne lægemidler? I benægtende fald: Kan den tyske stat fritages fra en eventuel forpligtelse til via de tyske domstole at træffe en generel beslutning ifølge § 47 a i LMBG (analogt) uden at handle i strid med fællesskabsretten, idet staten eller den myndighed, der har kompetence med hensyn til levnedsmidler, men ikke lægemidler, fremsætter indsigelse om, at der ikke kan udstedes en generel beslutning ifølge § 47 a i LMBG (analogt), da der efter det tyske system er tale om et lægemiddel,

- a) grundet den kompetente myndigheds manglende kompetence til at udstede generelle beslutninger ifølge § 47 a i LMBG også for lægemidler,
- b) som følge af manglende tilladelse til markedsføring som lægemiddel?
- VII. Såfremt EF-Domstolen ikke selv besvarer de under punkt A anførte spørgsmål, kan den nationale ret da forelægge spørgsmål om klassificering af produkter eller naturvidenskabelige eller metodiske spørgsmål for Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet, og i hvilket omfang er dennes afgørelser i givet fald bindende for den nationale ret?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. juli 2003 af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i sagen Orthica BV mod Forbundsrepublikken Tyskland ved Forbundsministeriet for Forbrugerbeskyttelse, Ernæring og Landbrug, intervenient: Det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen

(Sag C-318/03)

(2003/C 275/44)

Ved kendelse afsagt den 8. juli 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 24. juli 2003, har Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen i sagen Orthica BV mod Forbundsrepublikken Tyskland ved Forbundsministeriet for Forbrugerbeskyttelse, Ernæring og Landbrug, intervenient: Det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht i delstaten Nordrhein-Westfalen, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

A. 1. Er det omtvistede produkt

»E-400 (naturligt E-vitamin)«

et levnedsmiddel (eventuelt et kosttilskud) eller et lægemiddel? Er denne konstatering bindende i samtlige medlemsstater?

2. Såfremt Domstolen antager, at det omhandlede produkt er et lægemiddel, dog således at det fortsat skal betragtes som et levnedsmiddel i de medlemsstater, hvor det hidtil var klassificeret som sådan, opstår der for den forelæggende ret de spørgsmål, som danner grundlag for spørgsmål B VI, sammenholdt med B III; med henvisning til de nævnte spørgsmål anmodes om en besvarelse af disse.

B. Såfremt de ovenfor i punkt A anførte spørgsmål — som hidtil — ikke skal afgøres af EF-Domstolen, men af de nationale retter, finder retten det afgørende, hvorledes de følgende spørgsmål skal besvares:

- I. a) Skal en klassificering af det omtvistede produkt foretages ifølge artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarsikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarsikkerhed, EFT L 31, s. 1, (herefter »grundforordningen«), eller — efter gennemførelsesperiodens udløb — ifølge Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/46/EF af 10. juni 2002 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud, EFT L 183, s. 51, (herefter »kosttilskudsdirektivet«), og i givet fald ifølge hvilke afsnit af direktivet?

- b) Såfremt grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d), finder anvendelse, opstår der følgende spørgsmål: Er det korrekt, at det ikke længere er afgørende, hvilket (objektivt) formål produktet overvejende har, men at et produkt, der opfylder betingelserne for klassificering både som levnedsmiddel og som lægemiddel, retligt betraget altid — alene — er et lægemiddel? I hvilket omfang er dets art — og det konkrete produkt — herved af betydning?

- II. a) Hvad er definitionen af begrebet »farmakologisk virkning«, der er væsentlig for produktets klassificering — bl.a. ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, litra d)? Er især betingelsen med hensyn til sundhedsrisiko et led i denne definition?

- b) Efter at man i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, EFT L 311, s. 67 (kodeksen) i artikel 1, nr. 2, andet alternativ (vedrørende såkaldte funktionslægemidler) har indført det nye begreb »fysiologiske funktioner«, opstår tillige spørgsmålet om betydningen af dette begreb og forholdet til begrebet »farmakologisk virkning«.

- III. Har den opfattelse, som EF-Domstolen gav udtryk for i dom af 30. november 1983, sag 227/82, van Bennekom, Sml. s. 3883, præmis 39, angående en generel vurdering af vitaminpræparater, at der skal være muligt at indføre et omsætningsegnet produkt, der i fremstillingsmedlemsstaten kan i bringes i omsætning som levnedsmiddel ved meddelelse af en markedsføringstilladelse, selv om produktet i modtagelsesstaten betragtes som lægemiddel, når en markedsføringstilladelse er forenelig med kravene om beskyttelse af sundheden, også for probiotiske produkter som det foreliggende, og fastholder EF-Domstolen sin opfattelse under hensyn til senere fællesskabsret?

- IV. a) Såfremt begrebet »sundhedsrisiko« i spørgsmål II eller III eller i forbindelse med anden relevant fællesskabsret, f.eks. artikel 28 og 30 EF, er af betydning, spørges: Skal det såkaldte Upper-Safe-Level lægges til grund, eller skal niveauet sænkes, f.eks. fordi de pågældende stoffer allerede optages gennem næringen, og/eller fordi der — i hvert fald ved længere tids optagelse — kan være behov for at tage hensyn til forskellige forbrugergrupper og deres varierende grad af følsomhed? Hvorledes skal man definere begrebet »befolknings-referencemængde«, som det fremgår af kosttilskudsdirektivet?

- b) Er en — individuel — fastsættelse af et Upper-Safe-Level, og i givet fald domstolenes — individuelle — sænkning af niveauet, hvorved der efter national ret alene kan foretages en begrænset efterprøvelse af de fagmyndighedernes skønsmargin, i strid med fællesskabsretten?

- V. a) Er det af betydning for muligheden for at kunne markedsføre et produkt som levnedsmiddel i Tyskland, der lovligt er markedsført som levnedsmiddel i mindst én anden medlemsstat, at der ikke er et ernæringsmæssigt behov« for dette produkt i Tyskland?

- b) I bekræftende fald: Er det skøn, som tilkommer myndigheden i henhold til national ret, og som alene er undergivet en begrænset efterprøvelse ved domstolene, i overensstemmelse med fællesskabsretten?

VI. Såfremt EF-Domstolen besvarer spørgsmålene under punkt III om van Bennekom-dommen bekræftende, og der her i sagen ikke foreligger uforenelighed med kravene til beskyttelsen af sundheden, spørges: Hvorledes kan kravet på meddelelse af en markedsføringstilladelse gennemtvinges? Kan den generelle beslutning ifølge § 47 a i LMBG, som der er ansøgt om, afslås, uden at det er i strid med fællesskabsretten, fordi der ifølge den tyske klassificeringsordning er tale om et lægemiddel, mens produktet kan bringes i omsætning i fremstillingsmedlemsstaten som levnedsmiddel? Er det i overensstemmelse med fællesskabsretten, navnlig med artikel 28 og 30 EF, såfremt bestemmelsen i § 47 a i LMBG ikke anvendes analogt på sådanne lægemidler? I benægtende fald: Kan den tyske stat fritages fra en eventuel forpligtelse til via de tyske domstole at træffe en generel beslutning ifølge § 47 a i LMBG (analogt) uden at handle i strid med fællesskabsretten, idet staten eller den myndighed, der har kompetence med hensyn til levnedsmidler, men ikke lægemidler, fremsætter indsigelse om, at der ikke kan udstedes en generel beslutning ifølge § 47 a i LMBG (analogt), da der efter det tyske system er tale om et lægemiddel,

- a) grundet den kompetente myndigheds manglende kompetence til at udstede generelle beslutninger ifølge § 47 a i LMBG også for lægemidler,
- b) som følge af manglende tilladelse til markedsføring som lægemiddel?

VII. Såfremt EF-Domstolen ikke selv besvarer de under punkt A anførte spørgsmål, kan den nationale ret da forelægge spørgsmål om klassificering af produkter eller naturvidenskabelige eller metodiske spørgsmål for Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritet, og i hvilket omfang er dennes afgørelser i givet fald bindende for den nationale ret?

Sag anlagt den 2. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-372/03)

(2003/C 275/45)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. september 2003 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gerald Braun og Wouter Wils, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991⁽¹⁾ om kørekort, idet den ikke inden for den fastsatte frist har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at gennemføre direktivet i national ret.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen er af den opfattelse, at den tyske lovgivning ikke er i overensstemmelse med direktiv 91/439/EØF på følgende punkter:

— Minimumsalderen for direkte erhvervelse af kørekort til motorcykler i kategori A.

§ 6, stk. 2, andet punktum, i Fahrerlaubnisverordnung 1998 (den tyske bekendtgørelse om kørekort af 1998, herefter »FeV«) bestemmer, at aldersgrænsen for direkte erhvervelse af kørekort til motorcykler i kategori A er 25 år. Direktivets artikel 6, stk. 1, litra b), første led, sidste punktum, fastsætter imidlertid en minimumsaldersgrænse på 21 år for direkte erhvervelse.

— Retten til at føre et motorkøretøj i kategorien DE medfører en ret til at føre køretøjer i kategorierne C1E og D.

Ifølge FeV's § 6, stk. 3, nr. 6, er det tilladt at føre køretøjer i kategori DE med et kørekort gældende for kategori C1E og D, hvorimod direktivets artikel 5, stk. 2, litra b), udtrykkeligt kun giver ret at føre køretøjer i kategori DE med et køretøj gældende for kategori CE og D.

— Retten til i visse tilfælde at føre køretøjer i kategori D for indehavere af kørekort for kategori C1, C1E, C eller CE.

Ifølge FeV's § 6, stk. 4, har indehavere af kørekort for køretøjer i kategorierne C1, C1E, C eller CE ret til på det nationale område at føre køretøjer i kategori D (busser) uden passagerer, når kørslen alene sker med henblik på teknisk kontrol eller for at flytte bussen til et andet sted. Derimod sonderer direktivet ikke mellem persontransport og det at føre en tom bus. Muligheden for at føre et køretøj i kategori D uden det tilsvarende kørekort er ikke forudset i direktivet, men sonderingen er acceptabel af praktiske årsager for så vidt angår kontrol af den tekniske tilstand efter reparation. En tilladelse, der udstrækkes til

at omfatte adgang til at flytte køretøjer i kategori D med et kørekort for kategori C, er klart i modstrid med ordlyden af direktivets artikel 3, stk. 1, femte led.

— Minimumsalderen for adgang til kategori C1 og C1E.

FeV's § 10, stk. 2, første punktum, tillader personer på 17 år at føre køretøjer i kategorierne C1 og C1E, for så vidt som der er tale om personer, der er i gang med en uddannelse som erhvervschauffør. Denne bestemmelse er i strid med bestemmelserne i direktivets artikel 6, stk. 1, litra b), tredje led, sammenholdt med — for så vidt angår adgangen til at føre køretøjer i kategori C1 og C1E, hvis vægt overstiger 7,5 tons — artikel 5, stk. 1, litra b), andet led, i forordning (EØF) nr. 3820/85.

— Registrering af kørekort udstedt i en anden medlemsstat.

Den systematiske registreringsprocedure, der er fastsat i FeV's § 29, stk. 1, såvel som de strafferetlige bestemmelser i FeV's § 75, stk. 11, er grundlæggende i strid med princippet om gensidig anerkendelse i direktivets artikel 1, stk. 2.

— Ombytning af kørekort udstedt i andre medlemsstater

Ombytning af kørekort som omhandlet i FeV's § 29, stk. 3, på grund af påtegninger om en eventuelt kortere national gyldighedsperiode er i strid med gældende fællesskabsret. Hvad angår ombytning af kørekort i medfør af FeV's § 47, stk. 2, når påtegninger om begrænsninger eller forpligtelser ikke er mulig på grund af kørekortets art, er ombytning af de grunde, der er opregnet i direktivets artikel 8, stk. 2, (som ligeledes omfatter angivelser af medicinske begrænsninger) ganske vist lovlig. Påtegninger om andre administrative bemærkninger (eksempelvis anvendelse af bestemmelser om foreløbige kørekort) er imidlertid ikke omfattet af direktivets artikel 8, stk. 2, således at hverken påtegninger af denne art eller ombytningen efter Kommissionens mening er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

(¹) EFT 1991 L 237, s. 1.

**Sag anlagt den 10. september 2003 (telefax af 9.9.2003) af
Forbundsrepublikken Tyskland mod Europa-Parlamentet
og Rådet for Den Europæiske Union**

(Sag C-380/03)

(2003/C 275/46)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 10. september 2003 (telefax af 9.9.2003) anlagt sag mod Europa-

Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union af Forbundsrepublikken Tyskland ved Ministerialrat Wolf-Dieter Plessing og Regierungsdirektor Moritz Lumma, Bundesministerium der Finanzen, samt Rechtsanwalt Jochim Sedemund, og med valgt adresse i Bundesministerium der Finanzen, Berlin.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Artikel 3 og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/33/EF af 26. maj 2003 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse (¹), annulleres.
2. Europa-Parlamentet og Rådet betaler sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den tyske regering har gjort gældende, at Parlamentet og Rådet med vedtagelsen af de anfægtede direktivbestemmelser har overskredet de grænser for fællesskabslovgivers kompetence, som Domstolen har fastlagt ved dom af 5.10.2000 i sag C-376/98 (Sml. I, s. 8419), ligesom de ikke har taget hensyn til de af Domstolen fastlagte faktiske forudsætninger for Fællesskabets kompetence. De anfægtede bestemmelser regulerer næsten udelukkende faktiske omstændigheder uden grænseoverskridende virkning. Der består således hverken faktiske handelshindringer eller mærkbare konkurrencefordrejninger, hvis ophævelse i henhold til Domstolens dom i sag C-376/98 er en nødvendig faktisk forudsætning for Fællesskabets kompetence i henhold til artikel 95 EF. Af disse grunde er der således ikke i artikel 95 EF hjemmel til, at fællesskabslovgiver vedtager de anfægtede bestemmelser. Da det med de anfægtede bestemmelser — idet der ikke foreligger handelshindringer eller mærkbare konkurrencefordrejninger — ikke tilsigtes at forbedre det indre marked, men snarere tilsigtes at beskytte sundheden, er harmoniseringsforbuddet i artikel 152, stk. 4, litra c), EF også tilsidesat.

Den tyske regering har subsidiært påberåbt sig manglende begrundelse. Fællesskabslovgiver har ikke givet en tilstrækkelig begrundelse for, at de faktiske kompetencebegrundende forudsætninger i henhold til artikel 95 EF er opfyldt, herunder navnlig, at der består en faktisk handelshindring, og har end ikke i betragtningerne henvist til mærkbare konkurrencefordrejninger med hensyn til den skrevne presse og radioprogrammer, således at direktivet under alle omstændigheder ikke på dette punkt opfylder begrundelseskravet i artikel 253 EF.

Desuden giver de materielle ændringer af direktivet, som Rådet foretog efter Parlamentets beslutning, anledning til det supplerende anbringende om, at Parlamentets rettigheder i henhold til proceduren i artikel 251 EF således er blevet tilsidesat.

Endelig har den tyske regering subsidiært gjort gældende, at proportionalitetsprincippet er blevet tilsidesat, da det fuldstændige forbud i artikel 3 og 4 mod reklame i pressen og i trykte publikationer, samt i radioudsendelser og på internettet, bevidst og målrettet næsten udelukkende vedrører lokale eller regionale situationer uden et grænseoverskridende element, således at de omfattende forbudsbestemmelser ikke i henhold til artikel 14, stk. 1, EF er nødvendige med henblik på at forbedre det indre marked og derfor er uforholdsmæssige. Tilsidesættelsen af proportionalitetsprincippet er så meget desto mere alvorlig som forbuddene, der bygger på en meget bred og ubestemt definition af begreberne »reklame« i direktivets artikel 2, litra b), og »presse og andre trykte publikationer« i artikel 1, litra a), og artikel 3, indebærer et væsentligt indgreb i grundlæggende rettigheder som ytrings- og pressefriheden.

(¹) EUT L 152, s. 16.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 2. april 2003 af Supreme Court, Irland, i sagen Ryanair Ltd mod Aer Rianta cpt

(Sag C-382/03)

(2003/C 275/47)

Ved kendelse afsagt den 2. april 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. september 2003, har Supreme Court, Irland, i sagen Ryanair Ltd mod Aer Rianta cpt forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- A. Er en betjeningskranke i en lufthavn et »lufthavnsanlæg« som omhandlet i direktivets (¹) artikel 16, stk. 3?
- B. Hvis spørgsmål a) besvares bekræftende, er en leje, der opkræves for eneretten til at benytte en bestemt betjeningskranke i en periode på et år eller derover, da en betaling for adgang til lufthavnsanlæg som omhandlet i direktivets artikel 16, stk. 3?

(¹) Rådets direktiv 96/67/EF af 15.10.1996 om adgang til ground handling-markedet i Fællesskabets lufthavne (EFT L 272 af 25.10.1996, s. 36).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 30. juli 2003 af Bundesfinanzhof i sagen Hauptzollamt Hamburg-Jonas mod Käserei Champignon Hofmeister GmbH & Co. KG

(Sag C-385/03)

(2003/C 275/48)

Ved kendelse afsagt den 30. juli 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 12. september 2003, har Bundesfinanzhof i sagen Hauptzollamt Hamburg-Jonas mod Käserei Champignon Hofmeister GmbH & Co. KG forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 11, stk. 1, første og andet afsnit, i forordning (EØF) nr. 3665/87 (¹), som ændret ved forordning (EØF) nr. 2945/94 (²) — under skyldig hensyntagen til proportionalitetsprincippet — fortolkes således, at den blotte omstændighed, at der er afgivet urigtige oplysninger med hensyn til enkelte varepositioner i udførselsangivelsen, som kan føre til en eksportrestitution, der er større end den, eksportøren har ret til, medfører en nedsættelse af eksportrestitutionen med det i bestemmelsen fastsatte beløb, selv om det i forbindelse med den betalingsansøgning, som skal indgives i henhold til national ret, udtrykkeligt erklæres, at der ikke ansøges om udbetaling af eksportrestitution for de pågældende varepositioner i angivelsen?

(¹) EFT L 351 af 14.12.1987, s. 1.

(²) EFT L 310 af 3.12.1994, s. 57.

Sag anlagt den 5. september 2003 af Kongeriget Nederlandene mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-388/03)

(2003/C 275/49)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. september 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kongeriget Nederlandene ved H.G. Sevenster, chef for Afdelingen for Europarets, ved Udenrigsministeriet, Haag.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Kommissionens beslutning af 26. juni 2003, nr. SG (2003) D/230248 om støtteforanstaltning nr. N 35/2003 om omsættelige emissionsrettigheder for NO_x annulleres, for så vidt Kommissionen i beslutningen lægger til grund, at den anmeldte ordning omfatter statsstøtte som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF ⁽¹⁾.
2. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, Kongeriget Nederlandene, har i henhold til artikel 88, stk. 3, EF anmeldt »Ordnningen for omsættelige emissionsrettigheder for NO_x« til Kommissionen. Det har anmodet Kommissionen om at træffe beslutning om, at den ikke udgør støtte, jf. artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 659/99/EF (EFT L 83, s. 1). Med ordningen har den nederlandske regering, for så vidt angår reduktion af emissioner fra store industrianlæg, opfyldt de gennemførelsesforpligtelser, der følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/81/EF af 23. oktober 2001 om nationale emissionslofter for visse luftforurenende stoffer (EFT L 309, s. 22). I dette direktiv er det nationale emissionsloft for NO_x for Nederlandene, der skal nås inden 2010, fastsat til 260 000 tons. Ved den anfægtede beslutning af 26. juni 2003 konkluderer Kommissionen, at ordningen omfatter statsstøtte, og at den ikke rejser indsigelse mod den anmeldte foranstaltning. Kommissionen er af den opfattelse, at ordningen er et værdifuldt bidrag til den fælles miljøpolitik.

Skønt den nederlandske regering er tilfreds med, at EF-Kommissionen ikke rejser indsigelser mod den ordning, som den for en sikkerheds skyld har anmeldt, har den under denne sag nedlagt påstand om annullation af beslutningen, for så vidt Kommissionen deri konkluderer, at den anmeldte ordning omfatter statsstøtte. Efter den nederlandske regerings opfattelse er der ikke tale om støtte.

Til støtte for sin påstand har sagsøgeren påberåbt sig tilsidesættelse af artikel 87 EF. Den nederlandske ordning kræver ikke anvendelse af statslige statsmidler som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF. Foranstaltningerne for emissionsrettigheder finansieres fuldt ud af private midler. Det provenu, som virksomheder muligvis kan opnå ved salg af kreditter, er ikke en følge af den statslige tildeling af rettigheder, men af virksomhedens egen fortjeneste, idet den præsterer bedre end normen. Virksomhederne får ikke tildelt nogen fordele. Der er således ikke tale om støtte, der fordrejer konkurrencen, og påvirker samhandelen.

Sagsøgeren har endvidere påberåbt sig tilsidesættelse af begrundelsesforpligtelsen. Kommissionens konklusion om, at ordningen for omsættelige emissionsrettigheder for NO_x omfatter

statsstøtte og derfor skal godkendes af Kommissionen, understøttes ikke af en hertil nødvendig udtrykkelig og holdbar begrundelse.

⁽¹⁾ EFT L 213 af 30.7.1998, s. 13.

Appel iværksat den 24. september 2003 af Archer Daniels Midland Company og Archer Daniels Midland Ingredients Limited til prøvelse af dom afsagt den 9. juli 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-224/00 ⁽¹⁾, Archer Daniels Midland Company og Archer Daniels Midland Ingredients Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-397/03 P)

(2003/C 275/50)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. september 2003 iværksat appel af Archer Daniels Midland Company, Decatur, Illinois (De Forenede Stater) og Archer Daniels Midland Ingredients Limited, Erith (Det Forenede Kongerige), ved lawyers C.O. Lenz, L. Martin Alegi, E.W. Batchelor og M. Garcia, og med valgt adresse i Luxembourg, til prøvelse af dom afsagt den 9. juli 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-224/00, Archer Daniels Midland Company og Archer Daniels Midland Ingredients Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

- (i) Dommen ophæves, for så vidt som den ikke tager ADM's påstand om annullation af beslutningens dispositive del ⁽²⁾ til følge.
- (ii) Beslutningens artikel 2 annulleres, i det omfang, den vedrører ADM.
- (iii) Subsidiært i forhold til påstand (ii) ændres beslutningens artikel 2 således, at den bøde, som er pålagt ADM, yderligere nedsættes eller ophæves.
- (iv) Mere subsidiært i forhold til påstand (ii) og (iii) hjemvises sagen til Retten i Første Instans til afgørelse i overensstemmelse med Domstolens dom for så vidt angår retsspørgsmål.

(v) Kommissionen tilpligtes i alle tilfælde at bære sine egne omkostninger og betale ADM's omkostninger i forbindelse med retsforhandlingerne for Retten i Første Instans og Domstolen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne har fremsat følgende anbringender:

- 1) Retten i Første Instans har tilsidesat princippet om forbud mod tilbagevirkende gyldighed, idet den har stadfæstet Kommissionens anvendelse med tilbagevirkende gyldighed af retningslinjerne for beregningen af bøder.
- 2) Retten i Første Instans har tilsidesat lighedsprincippet
 - a) ved at give Kommissionen medhold i den udøvede forskelsbehandling for så vidt angår metoden for beregningen af bøder for samtidigt stedfundne overtrædelser af konkurrencereglerne, der afhænger af, om Kommissionen har vedtaget sin beslutning før eller efter offentliggørelsen af retningslinjerne
 - b) ved at give Kommissionen medhold i, at udgangsbeløbet for den bøde, som skal pålægges Ajinomoto, er det samme, uanset at Ajinomotos markedsandel inden for EØS er næsten dobbelt så stor som ADM's.
- 3) Retten i Første Instans har tilsidesat princippet *ne bis in idem* ved at fastslå, at Kommissionen ikke er forpligtet til at modregne eller tage hensyn til bøder, som ADM har betalt til andre myndigheder vedrørende de samme handlinger.
- 4) Retten i Første Instans har tilsidesat sin begrundelsespligt
 - a) ved at fastslå, at Kommissionen ikke er forpligtet til at tage hensyn til bøder, som ADM har betalt i tredjelande, uanset at Kommissionens bøde bl.a. er baseret på ADM's samlede omsætning og derfor straffer ADM på grundlag af virksomhedens salg i lande, hvor ADM allerede er blevet pålagt en bøde
 - b) ved at fastslå, at bøden er rimelig, selv om Kommissionen ikke har taget hensyn til ADM's salg af lysin i EØS.

- 5) Retten i Første Instans har foretaget en urigtig bevisbedømmelse ved at fastslå, at Kommissionen har godtgjort en faktisk økonomisk påvirkning, eftersom de omhandlede beviser ikke analyserer prisniveauet uden for tilfælde af ulovlig samordning og dermed ikke påviser, at priserne var højere end de ellers ville have været.
- 6) Retten i Første Instans har tilsidesat princippet om, at Kommissionen skal følge de regler, den har pålagt sig selv, ved at tillade Kommissionen at tilsidesætte retningslinjerne.
- 7) Retten i Første Instans har tilsidesat proportionalitetsprincippet, som fortolket af Domstolen og Retten selv, hvilket princip indebærer et krav om, at bøderne skal have sammenhæng med den relevante omsætning.

⁽¹⁾ EFT C 316 af 4.11.2002, s. 32.

⁽²⁾ Kommissionens beslutning 2001/418/EF af 7.6.2000 om en procedure efter EF-traktatens artikel 81 og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/36.545/F3 Aminosyrer) (EØS-relevant tekst) (EFT L 152 af 7.6.2001, s. 24).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 22. september 2003 af Helsingin hallinto-oikeus i sagen E. Gavrielides Oy

(Sag C-398/03)

(2003/C 275/51)

Ved kendelse afsagt den 22. september 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 24. september 2003, har Helsingin hallinto-oikeus i sagen E. Gavrielides Oy forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 90/642/EØF⁽¹⁾ om fastsættelse af maksimalgrænseværdier for pesticidrester på og i visse produkter af vegetabilsk oprindelse, herunder frugt og grøntsager, med senere ændringer, fortolkes således, at direktivet finder anvendelse på vinblade?

Såfremt direktivet finder anvendelse,

skal bilag I til direktivet da fortolkes således, at vinblade skal klassificeres i gruppen bladgrøntsager og friske urter, og bilag II således, at vinblade skal klassificeres under punktet urter, andre?

I hvilken gruppe og punkt skal vinblade klassificeres, hvis de ikke klassificeres under punktet urter, andre?

(¹) EFT L 350 af 14.12.1990, s. 71.

Sag anlagt den 25. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-399/03)

(2003/C 275/52)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. september 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Rozet og V. di Bucci, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Rådets beslutning 2003/531/EF af 16.7.2003(¹) annulleres.
- 2) Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ved Rådets beslutning af 16. juli 2003 er der givet tilladelse til at yde statsstøtte, som er identisk med den støtte, der blev erklæret for uforenelig med fællesmarkedet ved Kommissionens endelige afslag af 17. februar 2003. En individuel beslutning fra Rådet om statsstøtte er i princippet et fremmedelement i den kontrolordning, der er indført ved traktaten, som må begrænses til undtagelsestilfælde.

Rådets beslutning er behæftet med flere mangler:

- Rådets inkompetence. Kun en instans, der er uafhængig af de stater, som yder støtten, kan objektivt og uafhængigt tage stilling til de forskellige nationale foranstaltninger.

Det må således nødvendigvis antages, at det i almindelighed tilkommer Kommissionen at kontrollere statsstøtte. Rådet har ganske vist en beslutningskompetence på området, men der er tale om en exceptionel kompetence, som skal fortolkes indskrænkende.

- Magtfordrejning og procedurefordrejning. Den kompetence, der er overladt Rådet til undtagelsesvis at tillade statsstøtte i Kommissionens sted og, såfremt der indledes en procedure, inden for veldefinerede tidsgrænser, er blevet anvendt til at neutralisere Kommissionens beslutning af 17. februar 2003, dvs. til at annullere dens virkninger, ved at tillade støtte som er identisk med den, der blev erklæret for uforenelig med fællesmarkedet. Den anfægtede retsakt er også behæftet med magtfordrejning, fordi den er blevet udstedt for at fremkalde samme virkninger som dem, som en dom om annullation afsagt af Domstolen, ville have haft.

- Tilsidesættelse af traktaten og almindelige fællesskabsretlige principper. Den anfægtede retsakt er ikke alene udstedt i strid med artikel 88, stk. 2, tredje afsnit, EF, men den forstyrrer også den ved traktaten indførte institutionelle ligevægt mellem Kommissionen og Rådet. Denne ligevægt indebærer, at de øvrige institutioner, navnlig Rådet, skal respektere Kommissionens kompetenceområde. Dette betyder, at Rådet, medmindre det udtrykkeligt undtagelsesvist har kompetence, ikke kan gøre indgreb i Kommissionens kompetence. I det foreliggende tilfælde har Rådet imidlertid overskredet sin kompetence. Den pågældende fremgangsmåde forstyrrer også ligevægten mellem de »udøvende« institutioner og Fællesskabets retsinstanser og gør generelt indgreb i det ved traktaten indførte domstolssystem. Endelig er Rådets beslutning i strid med de materielle bestemmelser om statsstøtte og med Rådets direktiv 69/335/EØF samt med begrundelsesforpligtelsen i denne forbindelse.

- Subsidiært, åbenbart fejlskøn og magtfordrejning med hensyn til spørgsmålet, om der foreligger ganske særlige omstændigheder. Rådet har gjort sig skyldig i et åbenbart fejlskøn ved at antage, at der i dette tilfælde forelå ganske særlige omstændigheder, fordi Belgien ikke havde haft den nødvendige tid til at træffe andre foranstaltninger end dem, der blev erklæret uforenlige med fællesmarkedet ved Kommissionens beslutning af 17. februar 2003 til fordel for koordinationscentre etableret i Belgien.

(¹) Rådets beslutning 2003/531/EF af 16.7.2003 om den belgiske regerings ydelse af støtte til fordel for visse koordinationscentre, der er etableret i Belgien (EUT L 184 af 23.7.2003, s. 17).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. august 2003 af tribunal d'instance du VIIème arrondissement de Paris i sagen Waterman SA mod Directeur général des douanes et droits indirects

(Sag C-400/03)

(2003/C 275/53)

Ved kendelse afsagt den 21. august 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. september 2003, har tribunal d'instance du VIIème arrondissement de Paris i sagen Waterman SA mod Directeur général des douanes et droits indirects forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det i strid med toldtariffen, at den forklarende bemærkning til den kombinerede nomenklatur's pos. 4202 12 11 og 4202 12 19 præciserer, at udtrykket »Af plader eller folier af plast« skal forstås således: »Består en beholders yderside af et sammensat materiale, hvis yderste lag er en plade eller folie af plast, som er synligt med det blotte øje (f.eks. vævet stof af tekstil i forbindelse med en plade eller folie af plast), er det uden betydning for tariferingen i disse underpositioner, om pladen eller folien er blevet fremstillet særskilt før fremstillingen af det sammensatte materiale, eller om plastlaget er fremkommet ved, at et plastmateriale er påført basismaterialet (f.eks. vævet stof af tekstil), forudsat at det yderste lag er synligt med det blotte øje og i udseende ligner en forud fremstillet plade eller folie af plast«?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 8. september 2003 af tribunal de grande instance du Mans i sagen Procureur de la République mod Olivier Dupuy og Hervé Rouvre

(Sag C-404/03)

(2003/C 275/54)

Ved afgørelse truffet den 8. september 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 29. september 2003, har tribunal de grande instance du Mans i sagen Procureur de la République mod Olivier Dupuy og Hervé Rouvre forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det i henhold til de fællesskabsretlige bestemmelser om begrænsning af markedsføring af farlige stoffer og præparater, navnlig bestemmelserne i direktiv 76/769 (1) og direktiv 94/60 (2) af 20. december 1994, forbudt at markedsføre tørremidler (siccativer) til privat brug, når disse produkter indeholder bly sammensætninger, der klassificeres som reproduktionstoksiske, eller er der i henhold til de pågældende bestemmelser mulighed for at anvende undtagelsen for »kunstnerfarver« på de nævnte produkter?

(1) Rådets direktiv 76/769/EØF af 27.7.1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater (EFT L 262 af 27.9.1976, s. 201).

(2) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/60/EF af 20.12.1994 om fjortende ændring af direktiv 76/769/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater (EFT L 365 af 31.12.1994, s. 1).

Sag anlagt den 29. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland

(Sag C-407/03)

(2003/C 275/55)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 29. september 2003 anlagt sag mod Republikken Finland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. van Beek og M. Huttunen, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (1), idet det ikke i sine retsfor skrifter med tilstrækkelig bestemthed har foreskrevet, at alle projekter, herunder også dem, der skal underkastes en miljøpåvirkningsvurdering, skal underkastes en vurdering i overensstemmelse med reglerne.
- 2) Republikken Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet om bevaring af naturtyper, idet det ikke i sine retsforskrifter med tilstrækkelig bestemthed har foreskrevet, at alle projekter, herunder også dem, der skal underkastes en miljøpåvirkningsvurdering, skal underkastes en vurdering i overensstemmelse med reglerne. Søgsmålet er alene på grund af denne omstændighed begrundet.

Republikken Finland har i sit svar på åbningsskrivelsen gjort den opfattelse gældende, at hvad angår projekter, som er omfattet af loven om miljøpåvirkningsvurdering, kan opklaringen af sagens omstændigheder under proceduren med miljøpåvirkningsvurdering også anses for en vurdering af miljøpåvirkningen i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i § 65 i luonnonsuojelulain (lov om naturbeskyttelse). På denne måde undgås en dobbelt procedure. Republikken Finland har bekræftet dette standpunkt i sit svar på den begrundede udtalelse.

For så vidt som Republikken Finland har henvist til praktiske vanskeligheder med hensyn til tilpasningen af sine retsforskrifter i overensstemmelse med sine traktatmæssige forpligtelser, skal der henvises til Domstolens faste praksis, hvorefter sådanne interne vanskeligheder for en medlemsstat i forbindelse med vedtagelsen af love og administrative forskrifter ikke kan fritage medlemsstaten for sine fællesskabsforpligtelser. Desuden skal der i henhold til Domstolens faste praksis ved afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt en medlemsstat ikke har efterkommet sine fællesskabsforpligtelser, tages udgangspunkt i situationen i medlemsstaten, som den var ved udløbet af den frist, der er fastsat i den begrundede udtalelse.

Indtil nu er der efter Kommissionens kendskab ikke blevet truffet de nødvendige foranstaltninger med henblik på at tilpasse de nationale retsforskrifter til direktivets artikel 6, stk. 3, eller Kommissionen er under alle omstændigheder ikke blevet underrettet herom.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Sag anlagt den 30. september 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-408/03)

(2003/C 275/56)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. september 2003 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Condou Durande og M.D. Martin, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien
 - har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 EF og direktiv 90/364/EØF om opholdsret, idet det gør det til en betingelse for unionsborgeres opholdsret, at de råder over tilstrækkelige personlige midler,
 - har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv 90/364/EØF om opholdsret (¹), i henhold til artikel 4 i direktiv 68/360/EØF om afskaffelse af restriktioner om rejse og ophold inden for Fællesskabet for medlemsstaternes arbejdstagere og deres familied medlemmer (²), i henhold til artikel 4 i direktiv 73/148/EØF om ophævelse af rejse- og opholdsbegrænsninger inden for Fællesskabet for statsborgere i medlemsstaterne med hensyn til etablering og udveksling af tjenesteydelser (³), i henhold til artikel 2 i direktiv 93/96/EØF om opholdsret for studerende (⁴), og i henhold til artikel 2 i direktiv 90/365/EØF om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhvervsaktivitet (⁵), idet det har foreskrevet mulighed for automatisk at meddele et påbud om at forlade territoriet til unionsborgere, der ikke inden for en fastsat frist har fremlagt de dokumenter, der er påkrævet for at opnå en opholdstilladelse,
2. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De belgiske bestemmelser og belgisk administrativ praksis strider mod fællesskabsretten, for så vidt som der fastsættes:

- en betingelse om at råde over tilstrækkelige personlige midler.

Artikel 1 i direktiv 90/364/EØF stiller krav om, at unionsborgere godtgør, at de råder over tilstrækkelige midler til dem selv og medlemmerne af deres familie, men ikke om at midlerne tilhører dem selv. For værtsmedlemsstaten indfører direktivet et fleksibelt garantisystem, som kan udvikle sig med tiden, og som er bestemt til at give unionsborgere mulighed for let at bevæge sig på medlemsstaternes område uden at skulle godtgøre, at de råder over midler til deres underhold under hele opholdets varighed. De belgiske myndigheders argumentation tilsigter at indføre supplerende garantier med henblik på ab initio at undgå, at unionsborgere bliver en byrde for det sociale system, hvilket i sig selv strider mod ånden i direktiv 90/364/EØF.

- en mulighed for at meddele et påbud om at forlade territoriet til unionsborgere, der ikke inden for en fastsat frist har fremlagt de dokumenter, der er påkrævet for at få udstedt en opholdstilladelse.

En medlemsstat kan kun nægte eller afbryde unionsborgeres opholdsret, hvis betingelserne for at opnå denne ret ikke, eller ikke længere, er opfyldt. At administrative bestemmelser vedrørende tildeling af det opholdsbevis, der konstaterer nævnte ret, ikke er blevet overholdt, kan derimod ikke føre til en sanktion — såsom nægtelse af at tildele en opholdstilladelse eller udvisning fra territoriet — der ville svare til at benægte selve den opholdsret, der tildeles og garanteres ved traktaten. En meddelelse af et påbud om at forlade territoriet kan ikke baseres på rent administrative grunde, men alene på omstændigheder, som gør det muligt at fastslå, at den berørte part ikke opfylder de betingelser for opholdsret, der stilles i et af direktiverne på området.

(¹) EFT L 180 af 13.7.1990, s. 26.

(²) EFT 1968 II, s. 477.

(³) EFT L 172 af 28.6.1973, s. 14.

(⁴) EFT L 317 af 18.12.1993, s. 59.

(⁵) EFT L 180 af 13.7.1990, s. 28.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 15. juli 2003 af Bundesfinanzhof i sagen SEPA Société d'Exportation de Produits Agricoles SA mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sag C-409/03)

(2003/C 275/57)

Ved kendelse afsagt den 15. juli 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 1. oktober 2003, har Bundesfinanzhof i sagen SEPA Société d'Exportation de Produits Agricoles SA mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Stiller artikel 13 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 (¹) af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, med begrebet »sædvanlig handelskvalitet« krav om, at produktion og afsætning af de pågældende produkter udelukkende er underlagt almindeligt gældende retlige krav, således som disse finder anvendelse for ethvert produkt af samme art, og udelukker bestemmelsen dermed, at der ydes eksportrestitution for produkter, for hvilke der gælder særlige begrænsninger, navnlig med hensyn til deres produktion, behandling eller afsætning, som f.eks. krav om en særlig undersøgelse af produktets

egnethed til menneskeføde eller en begrænsning til bestemte afsætningskanaler?

2. Stiller artikel 13 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 med begrebet »sædvanlig handelskvalitet« krav om, at det produkt, der skal udføres, er af en gennemsnitlig kvalitet, og udelukker bestemmelsen dermed, at der ydes eksportrestitution for produkter af ringere kvalitet, der dog sædvanligvis omsættes under den betegnelse, der er benyttet i ansøgningen om restitution? Er dette også tilfældet, når den ringere kvalitet ikke har haft nogen indflydelse på handlens gennemførelse?

(¹) EFT L 351, s. 1.

Sag anlagt den 2. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-413/03)

(2003/C 275/58)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. oktober 2003 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Xavier Lewis, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF (¹), idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivets artikel 34, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 17. oktober 2002.

(¹) EFT L 106 af 17.4.2001, s. 1.

Sag anlagt den 2. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland**(Sag C-414/03)**

(2003/C 275/59)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. oktober 2003 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Klaus Wiedner, Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv 92/50⁽¹⁾, idet Landkreis Friesland har indgået en affaldsbortskaffelsesaftale uden at overholde de i direktivets artikel 8 sammenholdt med afsnit III til VI fastsatte offentliggørelsesforskrifter.
- Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Forbundsrepublikken Tyskland har erkendt det påtalte traktatbrud og forsikret, at den fremover vil udbyde affaldsbortskaffelsestjenesteydelse i overensstemmelse med Fællesskabets udbudsbestemmelser, men har ikke taget skridt til at ophæve aftalen, som løber indtil den 31. december 2004.

Forbundsrepublikken Tyskland har heller ikke gjort gældende, at det efter tysk ret er umuligt at ophæve aftalen. Den har alene henvist til, at en ophævelse af aftalen før udløb ville kunne udløse erstatningskrav. Det er imidlertid blot fremmende for effektiviteten af Fællesskabets udbudsbestemmelser, at ordregiver i givet fald må påregne at blive mødt med erstatningskrav.

Forpligtelsen til også at sanktionere tilsidesættelser af Fællesskabets udbudsbestemmelser gennem ophævelse af allerede indgåede aftaler kan heller ikke anfægtes med henvisning til artikel 2, stk. 6, i direktiv 89/665⁽²⁾, som omhandler klager over tilsidesættelser af Fællesskabets udbudsbestemmelser. Et traktatbrud kan kun anses for at være bragt til ophør, når medlemsstaten både har erkendt, at dens handlinger er retsstridige, og fuldt ud bragt traktatbruddet til ophør.

⁽¹⁾ EFT L 209, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 395, s. 33.

Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik**(Sag C-416/03)**

(2003/C 275/60)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. oktober 2003 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Konstantividis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 17. oktober 2002.

⁽¹⁾ EFT L 106 af 17.4.2001, s. 1.

Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien**(Sag C-417/03)**

(2003/C 275/61)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. oktober 2003 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. Stromsky, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, og under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 17. oktober 2002.

⁽¹⁾ EFT L 106 af 17.4.2001, s. 1.

Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-418/03)

(2003/C 275/62)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. oktober 2003 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. Stromsky, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, og under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.

2. Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 17. oktober 2002.

⁽¹⁾ EFT L 106 af 17.4.2001, s. 1.

Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-419/03)

(2003/C 275/63)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. oktober 2003 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved U. Wölker og F. Simonetti, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, og under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 17. oktober 2002.

⁽¹⁾ EFT L 106 af 17.4.2001, s. 1.

Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-420/03)

(2003/C 275/64)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. oktober 2003 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Prof. Dr. Ulrich Wölker, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, og under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 17. oktober 2002.

⁽¹⁾ EFT L 106 af 17.4.2001, s. 1.

Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-421/03)

(2003/C 275/65)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. oktober 2003 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Prof. Dr. Ulrich Wölker, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF⁽¹⁾, idet den

ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, og under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.

2. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 17. oktober 2002.

⁽¹⁾ EFT L 106 af 17.4.2001, s. 1.

Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-422/03)

(2003/C 275/66)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. oktober 2003 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Michel Van Beek, som befuldmægtiget.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 17. oktober 2002.

⁽¹⁾ EFT L 106 af 17.4.2001, s. 1.

Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland**(Sag C-423/03)**

(2003/C 275/67)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. oktober 2003 anlagt sag mod Republikken Finland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved U. Wölker og M. Huttunen, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Republikken Finland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har givet Kommissionen underretning herom.
- 2) Republikken Finland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 17. oktober 2002.

⁽¹⁾ EFT L 106 af 17.4.2001, s. 1.

Sag anlagt den 3. oktober 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien**(Sag C-424/03)**

(2003/C 275/68)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. oktober 2003 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gregorio Valero Jordana, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af 12. marts 2001 om udsætning i miljøet af genetisk modificerede organismer og om ophævelse af Rådets direktiv 90/220/EØF⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller under alle omstændigheder ikke har givet Kommissionen underretning herom.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 17. oktober 2002.

⁽¹⁾ EFT L 106 af 17.4.2001, s. 1.

RETTE I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 17. september 2003

i sag T-137/01, Stadtsportverband Neuss eV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾**(Annullationssøgsmål — Eurathlon-programmet — fællesskabsstøtte — delvis tilbagebetaling — begrundelsespligt — tilskudsberettigede udgifter)**

(2003/C 275/69)

(Processprog: tysk)

I sag T-137/01, Stadtsportverband Neuss e.V., Neuss (Tyskland), ved advokaterne H. G. Hüsich og S. Schnelle, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J. Sack) angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 9. april 2001 om delvis tilbagebetaling af en til sagsøgeren udbetalt støtte i forbindelse med Eurathlon-programmet, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne P. Mengozzi og M. Vilaras; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 17. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen frifindes.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 245 af 1.9.2001.

Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH, Langen (Tyskland), ved avocats K. Landry og L. Harings, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J.-C. Schieferer, R. Tricot, X. Lewis og M. Núñez-Müller), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning K(2001) 2533 af 14. august 2001 (REC 4/00), hvori det fastslås, at det er berettiget at foretage efterfølgende bogføring af importafgifter, som ikke er opkrævet hos selskabet Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH for indførsler af fjerkrækød med oprindelse i Thailand i perioden fra den 13. til den 18. juli 1995 og fra den 4. til den 21. september 1995 (sag T-309/01), og en påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2002) 857 af 5. marts 2002 (REC 4/01), hvori det fastslås, at det er berettiget at foretage efterfølgende bogføring af importafgifter, som ikke er opkrævet hos selskabet Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH for indførsel af fjerkrækød med oprindelse i Thailand foretaget den 24. juli 1995 (sag T-239/02), har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne P. Mengozzi og M. Vilaras; justitssekretær: fuldmægtig I. Natsinas, den 17. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 56 af 2.3.2002 og C 247 af 12.10.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 17. september 2003

i de forenede sager T-309/01 og T-239/02, Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH og Commonfood Handelsgesellschaft für Agrar-Produkte mbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾**(»Efterfølgende bogføring af importafgifter — betingelser — artikel 220, stk. 2, litra b), i forordning (EF) nr. 2193/92 — påviselig fejl — agtpågivenhed — forordning (EF) nr. 774/94 — den kombinerede nomenklatur — WTO-toldkontingenter«)**

(2003/C 275/70)

(Processprog: tysk)

I de forenede sager T-309/01 og T-239/02, Peter Biegi Nahrungsmittel GmbH, Frankfurt am Main (Tyskland), og

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 18. september 2003

i sag T-321/01, Internationaler Hilfsfonds eV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾**(»Samarbejde om udviklingshjælp — Fællesskabets samfinansiering af aktioner, der gennemføres af NGO — en NGO's manglende støtteberettigelse — afslag på ansøgning om samfinansiering«)**

(2003/C 275/71)

(Processprog: fransk)

I sag T-321/01, Internationaler Hilfsfonds eV, Rosbach (Tyskland), ved avocat H. Kaltenecker, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M.-J. Jonczy og S. Fries), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 16. oktober 2001 om afslag på de

anmodninger om samfinansiering af to projekter, som sagsøgeren indgav i december 1996 og i september 1997, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 18. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionens beslutning af 16. oktober 2001 om afslag på sagsøgerens ansøgninger om medfinansiering fra december 1996 og september 1997 annulleres.
- 2) Kommissionen betaler sine egne og sagsøgerens omkostninger.

(¹) EFT C 56 af 2.3.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 17. september 2003

i sag T-71/02, **Classen Holding KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)** (¹)

(»EF-varemærker — antagelse af klage til behandling ved appelkammeret — formkrav — indgivelse af en skriftlig begrundelse for klagen — frist for indgivelse af begæring om »restitutio in integrum« — artikel 59 og 78 i forordning (EF) nr. 40/94«)

(2003/C 275/72)

(Processprog: engelsk)

I sag T-71/02, Classen Holding KG, Essen (Tyskland), ved Rechtsanwalt S. von Petersdorff-Campen, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtiget: S. Laitinen), støttet af International Paper Co., New York, New York (USA), ved abogado E. Armijo Chávarri, angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 14. december 2001 af Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 810/1999-2), der — efter at en begæring om »restitutio in integrum« ikke var blevet taget til følge — afviste at behandle klagen over indsigelsesafdelingens afgørelse i en indsigelsessag mellem Classen Holding KG og International Paper Co., har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne P. Mengozzi og M. Vilaras; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 17. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 156 af 29.6.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 17. september 2003

i sag T-76/02, **Mara Messina mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber** (¹)

(»Forordning (EF) nr. 1049/2001 — aktindsigt — ingen indsigt i et dokument fra en medlemsstat uden dennes forudgående tilladelse«)

(2003/C 275/73)

(Processprog: italiensk)

I sag T-76/02, Mara Messina, Napoli (Italien), ved avvocato M. Calabrese, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: U. Wölker, V. Di Bucci og P. Aalto), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning om ikke at give sagsøgeren aktindsigt i visse dokumenter om statsstøtte, som var genstand for Kommissionens beslutning af 2. august 2000 (statsstøtte N 715/99 — Italien (SG 2000 D/10574)), har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne J. Pirrung, P. Mengozzi, A.W.H. Meij og M. Vilaras; justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 17. september 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgeren bærer halvdelen af sine omkostninger. Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af sagsøgerens omkostninger.

(¹) EFT C 109 af 4.5.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 25. juni 2003****i sag T-41/01, Rafael Pérez Escolar mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾****(Statsstøtte — klage — passivitetssøgsmål — søgsmålsinteresse — formaliteten)**

(2003/C 275/74)

(Processprog: spansk)

I sag T-41/01, Rafael Pérez Escolar, Madrid (Spanien), ved avocat F. Moreno Pardo mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: I. Martínez del Peral og J. Flett), angående en sag anlagt i medfør af artikel 232 EF med påstand om, at det fastslås, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, idet den ikke har taget stilling til den klage, som sagsøgeren har indgivet over Kongeriget Spanien for tilsidesættelse af artikel 87 EF, og idet den ikke har iværksat den i artikel 88, stk. 2, EF, omhandlede procedure vedrørende den statsstøtte, de spanske myndigheder påstås at have ydet SA Banco Español de Crédito og Banco Santander, har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne J. Pirrung, P. Mengozzi, A.W.H. Meij og M. Vilaras; justitssekretær: H. Jung, den 25. juni 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Rafael Pérez Escolar tilpligtes at betale sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 134 af 5.5.2001.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 15. juli 2003****i sag T-371/02, Bernard Barbé mod Europa-Parlamentet ⁽¹⁾****(Lønindeholdelsesprocedure — manglende betaling til kreditor for så vidt angår løn, der er indeholdt, før udlægget blev ophævet — åbenbart, at sagen skal afvises)**

(2003/C 275/75)

(Processprog: fransk)

I sag T-371/02, Bernard Barbé, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Luxembourg (Luxembourg), ved avocat A. Lorange, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: H. von Hertzgen og L. Knudsen), angående en påstand om annullation af Parlamentets beslut-

ning om ikke at udbetale til sagsøger det beløb, der er blevet indeholdt i hans eks-kones løn mellem marts og november 1998, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger; justitssekretær: H. Jung, den 15. juli 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 44 af 22.2.2003.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 5. august 2003****i sag T-79/03 R, Industrie riunite odolesi SpA (IRO) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber****(Særlige rettergangsformer — konkurrence — betaling af bøde — bankgaranti — uopsættelighed — foreligger ikke)**

(2003/C 275/76)

(Processprog: italiensk)

I sag T-79/03 R, Industrie riunite odolesi SpA (IRO), Odolo (Italien), ved avvocato A. Giardina, støttet af Den Italienske Republik (befuldmægtiget: I.M. Braguglia), mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: L. Pignataro og A. Whelan) angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 17. december 2002 om en procedure i henhold til artikel 65 KS (COMP/37.956 — armeringsstål), hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde på 3,58 mio. EUR, har Rettens præsident den 5. august 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Sag anlagt den 29. august 2003 af Canali Ireland Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-301/03)

(2003/C 275/77)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. august 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Canali Ireland Limited, Dublin (Irland), ved lawyers C. Gielen og O. Schmutzer. Den anden part i sagen for appelkammeret var Canali S.p.A.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 17. juni 2003 af Andet Appelkammer annulleres.
- Indsigelsen, der er rejst mod sagsøgerens ansøgning om varemærket CANAL JEAN CO, tages til følge, og denne ansøgning afslås i sin helhed og/eller Retten træffer enhver anden passende afgørelse i sagen.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket:	Canal Jean Co., Inc.
EF-varemærket, der søges registreret:	Figurvaremærket »CANAL — JEAN CO.« Ansøgning nr. 425.363 for varer i klasse 25 (beklædningsgenstande, fodtøj, hovedbeklædning).
Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Sagsøgeren.
Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Det italienske varemærke nr. 513.948 for ordmærket »CANALI« for varer og tjenesteydelser i klasse 3, 6, 9, 14, 16, 18, 20, 25, 34 og 42.
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Indsigelsen imødekommet.

Appelkammerets afgørelse: Indsigelsesafdelingens afgørelse annulleret og indsigelsen forkastet.

Søgsmålsgrunde: Urigtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 (risiko for forveksling).

Sag anlagt den 4. september 2003 af Lidl Stiftung & Co. KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-303/03)

(2003/C 275/78)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. september 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Lidl Stiftung & Co.KG, Neckarsulm (Tyskland), ved Rechtsanwalt P. Groß. Den anden part i sagen for appelkammeret var REWE-Zentral AG, Köln (Tyskland).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 30. juni 2003 af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 408/2002-1 om registrering af EF-varemærket »Salvita« (ansøgning nr. 609 339) erklæres ugyldig og annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket:	REWE-Zentral AG.
EF-varemærket, der søges registreret:	Ordmærket »Salvita« for varer i klasse 5, 29, 30 og 32 — ansøgning nr. 609 339.

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Sagsøgeren.	<i>Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter</i>	
Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Det tyske ordmærke »SOLEVITA« for varer i klasse 32.	Ansøger om EF-varemærket:	Sagsøgeren.
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Indsigelsen forkastes.	EF-varemærket, der søges registreret:	Ord-/figurmærket »OpusDent« for varer og tjenesteydelser i klasse 9, 10 og 42 (bl.a. lasere, ikke til medicinske formål; medicinske, odontologiske og æstetiske lasere; lægevirksomhed og tandpleje) — ansøgning nr. 1 331 230.
Appelkammerets afgørelse:	Afslag på sagsøgerens klage.		
Søgsmålsgrunde:	Det sagsøgende selskab har i tilstrækkelig grad bevist, at det i indsigelsessagen påberåbte varemærke er blevet opretholdt som følge af brug. — Tilsidesættelse af dispositionsmaksimen i henhold til artikel 74, stk. 1, andet led, i forordning nr. 40/94. — Tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet.	Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Dornier Medizintechnik GmbH. EF-varemærket »Opus« for varer i klasse 10 (bl.a. medicinske borde til undersøgelse, røntgenapparater og røntgenarbejdspladser). Indsigelsen taget til følge for så vidt angår varerne »medicinske, odontologiske og æstetiske lasere« og forkastet med hensyn til de øvrige varer og tjenesteydelser.
		Appelkammerets afgørelse:	Afslag på klagen.

Sag anlagt den 8. september 2003 af OpusDent GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-305/03)

(2003/C 275/79)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 8. september 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af OpusDent GmbH, Freising (Tyskland), ved Rechtsanwalt P. Munzinger. Den anden part i sagen for appelkammeret var Dornier Medizintechnik GmbH, Weßling (Tyskland).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 23. juni 2003 af Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 579/2002-2 annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde: Ingen forvekslingsrisiko.

Sag anlagt den 8. september 2003 af Manel Camós Grau mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-309/03)

(2003/C 275/80)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 8. september 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Manel Camós Grau, Bruxelles, ved avocat Marc-Albert Lucas.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen af 17. maj 2002 fra OLAF eller Kontorets direktør om at fjerne en af efterforskerne fra Kontorets undersøgelse af IRELA annulleres som følge af, at der er tale om en interessekonflikt, idet der i henhold til afgørelsen bibeholdes dokumenter, den pågældende efterforsker har udarbejdet eller medvirket til at udarbejde.
- Afgørelsen af 29. november 2002 fra OLAF eller Kontorets direktør om stiltiende afvisning af den klage over ovennævnte afgørelse, som sagsøgeren indgav den 29. juli 2002, annulleres.
- Den afsluttende undersøgelsesrapport af 17. oktober 2002 fra OLAF om IRELA eller afgørelsen fra Kontorets direktør om at godkende rapporten eller dennes konklusioner annulleres.
- Afgørelsen af 28. maj 2003 fra OLAF's direktør om afvisning af den klage over rapporten, sagsøgeren indgav den 4. februar 2003, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren en godtgørelse for den ikke-økonomiske skade, sagsøgeren har lidt. Godtgørelsen kan foreløbigt og på grundlag af ret og billighed fastsættes til 10 000 EUR.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for forringede karrieremuligheder. Denne kan foreløbigt fastsættes til 1 EUR.
- Kommissionen tilpligtes at godtgøre sagsøgeren de udgifter, sagsøgeren har afholdt til sit forsvar i forbindelse med undersøgelsen og de klager, han har indgivet over afgørelsen og rapporten.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er tjenestemand ved Kommissionen, har allerede anlagt en sag ved Retten (sag T-96/03⁽¹⁾), hvorunder han ligeledes har nedlagt påstand om annullation af OLAF's afgørelse af 17. maj 2002 samt påstand om erstatning. I den foreliggende sag har sagsøgeren gentaget de påstande, han allerede har nedlagt i førstnævnte sag, men har derudover anfægtet den afsluttende undersøgelsesrapport. Til støtte for de påstande, han har nedlagt i den foreliggende sag, har han først fremført de anbringender, han allerede har fremført i sag T-96/03.

Desuden har han fremført to yderligere anbringender. For det første gør han gældende, at der er sket tilsidesættelse af retten til kontradiktion, af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, af princippet om god forvaltningsskik

samt af Kommissionens afgørelse 1999/396 om betingelser og regler for interne undersøgelser. Med det andet anbringende gør han gældende, at der er sket tilsidesættelse af artikel 6 og 9 i forordning nr. 1073/99⁽²⁾ samt af princippet om, at OLAF's undersøgelser skal være objektive, idet den anfægtede rapport er blevet udarbejdet uden medvirken af den eneste efterforsker, der stadig var bemyndiget.

⁽¹⁾ EFT C 112 af 10.5.2003, s. 44.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 af 25.5.1999 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) (EFT L 136 af 31.5.1999, s. 1-7).

Sag anlagt den 12. september 2003 af Nürburgring GmbH mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-311/03)

(2003/C 275/81)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 12. september 2003 anlagt sag mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union af Nürburgring GmbH, Nürburg (Tyskland), ved prof. dr. H.-J. Rabe, som befuldmægtiget, bistået af prof. dr. M.A. Dausen.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/33/EF af 26. maj 2003 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse, navnlig direktivets artikel 5, stk. 1, annulleres.
- Europa-Parlamentet og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren foranstalter Formel 1-løb på Nürburgring. Tobaksindustrivirksomheder yder væsentlige bidrag til gennemførelsen af disse løb. Sagsøgeren har gjort gældende, at der på grund af forbuddet i direktivets artikel 5, stk. 1, er fare for, at der ikke længere vil blive gennemført Formel 1-løb på Nürburgring.

Sagsøgeren har påberåbt sig, at der foreligger en proceduremangel ved direktivets tilblivelse. Den af Rådet vedtagne tekst stemmer på flere punkter ikke overens med den version, som Europa-Parlamentet har godkendt. Derved er artikel 251 EF blevet tilsidesat. Endvidere udgør artikel 95 EF ikke det fornødne retsgrundlag. Selv om artikel 5, stk. 1, tilsyneladende kun vedrører grænseoverskridende sponsoraktiviteter, indeholder den et generelt forbud mod sponsorering til fordel for tobaksvarer. Ifølge Domstolens dom i sag C 376/98⁽¹⁾ er der imidlertid ikke hjemmel i artikel 95 EF til et generelt forbud mod sponsorering.

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at forbuddet mod harmonisering på sundhedsvæsenets område med valget af artikel 95 EF som hjemmelsgrundlag er blevet omgået. Desuden har sagsøgeren anført, at den upræcise affattelse af forbuddet mod sponsorering er i strid med det princip om bestemthed, som er et udtryk for det grundlæggende retssikkerhedsprincip, der også gælder i fællesskabsretten.

Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at direktivets artikel 5, stk. 1, er uforholdsmæssig både i forhold til det af fællesskabslovgiver fastsatte formål vedrørende det indre marked, og i forhold til den beskyttelse af folkesundheden, der reelt ønskes opnået, hvorfor den strider mod et forfatningsretligt princip i Den Europæiske Union. Desuden griber forbuddet ind i sagsøgerens grundlovssikrede ejendomsret.

⁽¹⁾ Dom af 5.10.2000, sag C-376/98, Tyskland mod Parlamentet og Rådet, Sml. I, s. 8419.

Sag anlagt den 11. september 2003 af Annelies Keyman mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-313/03)

(2003/C 275/82)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 11. september 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Annelies Keyman, Overrije (Belgien), ved avocat Carlos Mourato.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelserne af 11. december 2002 og 11. juni 2003 om godkendelse af sagsøgerens bedømmelsesrapport for perioden 1999-2001 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes af betale sagens omkostninger, jf. artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement, samt nødvendige udgifter, som sagsøgeren har afholdt med henblik på sagens behandling, især udgifter i forbindelse med valg af adresse, rejse- og opholdsudgifter samt vederlag til advokater, jf. procesreglementets artikel 91, litra b).

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for sagen har sagsøgeren påberåbt sig, at der er sket tilsidesættelse af vedtægtens artikel 43, ligesom der er tale om et åbenbart fejlskøn. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at der foreligger magtfordrejning.

Sag anlagt den 15. september 2003 af Musée Grévin mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-314/03)

(2003/C 275/83)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. september 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Musée Grévin, Paris, ved avocats Bernard Geneste og Olivia Davidson.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 8. juli 2003, hvori det kræves, at Musée Grévin tilbagebetaler de angiveligt fejlagtigt udbetalte beløb, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren modtog i 1996 støtte fra Kommissionen i forbindelse med et joint venture-projekt med en polsk virksomhed. Støtteansøgningen var baseret på gennemførelsen af en regional udviklingsplan benævnt »Joint Venture PHARE TACIS Program«. Efter en i 2002 foretaget undersøgelse hos sagsøgeren samt udveksling af korrespondance mellem sagsøgeren og Kommissionen, meddelte Kommissionen ved skrivelse af 8. juli 2003 den bank, der fungerede som finansielt mellemled i forbindelse med udviklingsplanen, at denne skulle foretage tilbagesøgning af alle de til sagsøgeren udbetalte midler. Det er denne meddelelse, som sagsøgeren anfægter.

Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål for det første gjort gældende, at bestemmelserne i forordning nr. 1⁽¹⁾ er tilsidesat, for så vidt den anfægtede beslutning er udfærdiget på engelsk og ikke på fransk, til trods for, at den er adresseret til sagsøgeren, som er et fransk selskab. Sagsøgeren har ligeledes anført, at der er sket tilsidesættelse af den i artikel 3 i Rådets forordning nr. 2988/95⁽²⁾ fastsatte forældelsesfrist på fire år. Sagsøgeren har endvidere anført, at den anfægtede beslutning, som er underskrevet ikke af den kompetente kommissær, men af en afdelingschef og en fuldmægtig, tilsidesætter kollegialitetsprincippet og er udstedt af en inkompetent myndighed.

Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at den anfægtede beslutning hviler på urigtige faktiske omstændigheder, mangler retligt grundlag og tilsidesætter begrundelsespligten, proportionalitetsprincippet, princippet om ret til kontradiktion samt retten til forsvar.

(¹) Rådets forordning nr. 1 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1952-1958, nr. 17, s. 385).

(²) Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18.12.1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT L 312 af 23.12.1995, s. 1-4).

Sag anlagt den 15. september 2003 af Citicorp mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-320/03)

(2003/C 275/84)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. september 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Citicorp, New York (USA), ved lawyers Dr. V. von Bomhard, Dr. A. Pohlmann og Dr. A. Renck.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 25. juni 2003 af Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 85/2002-3) annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærket, der »LIVE RICHLI« (ordmærke) — ansøges registreret:

Varer eller tjenesteydelser:

»Finansiell og valutarisk virksomhed samt ejendomsmæglervirksomhed; navnlig: banktjenesteydelser; kredittkort; låne- og finansieringsvirksomhed i handels- og forbrugsøjemed; mæglervirksomhed i forbindelse med fast ejendom og prioritetslån; forvaltning, planlægning og rådgivning i forbindelse med fonde, ejendom og båndlagt kapital; investering samt rådgivning og konsulentbistand i forbindelse med investering; fondsbørsmæglere og handelsvirksomhed, som gør det muligt at udføre sikre finansielle transaktioner; tjenesteydelser vedrørende forsikringstegning; især assurandørvirksomhed samt salg af ejendoms-, ulykkes- og livsforsikringspolicer og -annuitetskontrakter« (klasse 36).

Den til appelkammeret påklagede afgørelse:

Undersøgerens afslag på registrering.

Søgsmålsgrunde:

Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), og artikel 73, første og andet punktum, i forordning (EF) nr. 40/94.

Sag anlagt den 8. september 2003 af Juchem GmbH m.fl. mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-321/03)

(2003/C 275/85)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 8. september 2003 anlagt sag mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union af Juchem GmbH og 244 andre selskaber ved avocats Denis Waelbroek og Nathalie Rampal.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Fællesskabet, ved Rådet og Europa-Parlamentet, er erstatningsansvarligt uden for kontraktforhold, og de sagsøgte tilpligtes at erstatte ethvert tab, sagsøgerne har lidt som følge af det omtvistede direktiv.
- Det fastslås, at der skal betales en rente på 8 % p.a. (eller en rentesats, som fastsættes efter Rettens skøn) fra datoen for Rettens afgørelse om Fællesskabets ansvar og indtil betaling sker.
- Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- tilsidesætter proportionalitetsprincippet
- fører til en forskelsbehandling i forhold til de erhvervsdrivende, der fremstiller levnedsmidler for mennesker
- hviler på et forkert retsgrundlag. Det omtvistede direktiv burde have haft EF-traktatens artikel 37 som hjemmel og ikke EF-traktatens artikel 152, stk. 4, litra b), idet direktivet ikke har nogen forbindelse med veterinær- og plantesundhedsområdet.

(¹) EFT L 63 af 6.6.2002, s. 23.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagen vedrører en påstand om erstatning for tab, som hævdes at være en følge af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/2/EF af 28. januar 2002 om ændring af Rådets direktiv 79/373/EØF om handel med foderblandinger og om ophævelse af Kommissionens direktiv 91/357/EØF (¹).

Direktivet indfører en forpligtelse for fabrikanter af foderblandinger til præcist at angive mængden (i procent) af alle fodermidler, der indgår i hver enkel foderblanding. Direktivet indfører således en helt ny etiketteringsordning for foderblandinger, der ifølge sagsøgerne medfører en tvungen udbredelse af den know-how og af de grundlæggende forretningshemmeligheder, som fabrikanter af foderblandinger er i besiddelse af. Ved indførelsen af denne ordning får foderblandingsfabrikanternes kunder ikke kun oplyst blandingsforholdet, men også de præcise udgifter til råvarer, således at sagsøgerne fratages deres væsentligste konkurrencemiddel, og selve deres eksistens kan bringes i fare.

Sagsøgerne har til støtte for deres påstande gjort gældende, at det omtvistede direktiv

- krænker den know-how og de forretningshemmeligheder, der er beskyttet af Fællesskabets retsorden
- tilsidesætter beskyttelsen af loyal konkurrence, styrkelse af fællesskabsindustriens konkurrenceevne samt fremme af den teknologiske forskning og udvikling
- tilsidesætter ejendomsretten og retten til fri erhvervsudøvelse
- strider imod forbedring af landbrugsprodukterne og beskyttelse af miljøet

Sag anlagt den 12. september 2003 af La Baronia de Turis, Cooperative Valenciana, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-323/03)

(2003/C 275/86)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 12. september 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af La Baronia de Turis, Cooperative Valenciana, Turis, Valencia (Spanien), ved Juan José Carreño Moreno.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 9. juli 2003 af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 57/2003-2 annulleres.
- Det fastslås at registrere EF-varemærke nr. 2.057.487, »LA BARONNIE« til adskillelse af varer, der henhører under klasse 33 i den internationale nomenklatur, for Baron Philippe de Rothschild, SA, som indehaver.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-vare- Baron Philippe de Rothschild SA. marked:

EF-varemærket, der søges registreret:	Ordmærket »LA BARONNIE« — ansøgning nr. 2.057.487 for varer i klasse 33 (alkoholholdige drikke (dog ikke øl)).	— Kommissionens afgørelse om ikke at opføre sagsøgerens navn på listen over forfremmede tjenestemænd, offentliggjort i Meddelelser fra Administrationen nr. 2002-69 den 14. august 2002, annulleres.
Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Sagsøgeren.	— Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren 1 EUR i symbolsk godtgørelse for den skade, han har lidt som følge af den manglende udfærdigelse af bedømmelsesrapport for perioden 1997-1999.
Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Det nationale ordmærke »BARONNIA« for varer i klasse 33 (»vin i alle klasser«).	— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Indsigelsen forkastes.	
Appelkammerets afgørelse:	Klagen afslås.	
Søgsmålsgrunde:	Urigtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 (risiko for forveksling).	<i>Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter</i>
		Til støtte for sine påstande har sagsøgeren anført, at vedtægtens artikel 45, ligebehandlingsprincippet og princippet om forbudet mod forskelsbehandling er blevet tilsidesat, samt at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

Sag anlagt den 15. september 2003 af Heinrich Winter mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-324/03)

(2003/C 275/87)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. september 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Heinrich Winter, Overrijse (Belgien), ved avocats Sébastien Orlandi, Albert Coolen, Jean-Noël Louis og Etienne Marchal, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelse om ikke at opføre sagsøgerens navn på den liste over tjenestemænd, som har gjort sig mest fortjent til forfremmelse til lønklasse A4 i forbindelse med forfremmelsesåret 2002, offentliggjort i Meddelelser fra Administrationen nr. 2002-68 den 12. august 2002, annulleres.

Sag anlagt den 25. september 2003 af O₂ (Germany) GmbH & Co. OHG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-328/03)

(2003/C 275/88)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. september 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af O₂ (Germany) GmbH & Co. OHG, München, Tyskland, ved N. Green QC, barrister K. Bacon, lawyer B. Amory og lawyer Francesca Marchini Camia.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 2 og artikel 3, litra a), i Kommissionens beslutning af 16. juli 2003 i sag COMP/38.369 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgers sagsomkostninger.
- Retten træffer efter sit skøn de foranstaltninger, den måtte finde nødvendige.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den anfægtede beslutning vedrører en aftale indgået mellem sagsøgeren, O₂, og T-mobile Deutschland GmbH. Aftalen indeholder bestemmelser om fælles anvendelse af infrastruktur og om national roaming for tredje generation af mobil telekommunikation på det tyske marked.

Aftalen blev anmeldt til Kommissionen, og O₂ og T-mobile anmodede om negativattest i henhold til artikel 81, stk. 1, EF og artikel 53, stk. 1, i EØS-aftalen, subsidiært om dispensation efter artikel 81, stk. 3, EF og artikel 53, stk. 3, i EØS-aftalen. Negativattest blev tildelt for så vidt angår vilkårene for fælles anvendelse af infrastruktur. Kommissionen fandt imidlertid, at vilkårene for national roaming begrænsede konkurrencen, men tildelte individuelle dispensationer herfor efter artikel 81, stk. 3, EF og artikel 53, stk. 3, i EØS-aftalen for tidsbegrænsede perioder.

Sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af de bestemmelser i beslutningen, som vedrører den begrænsning af konkurrencen, der hævdes at følge af national roaming, nemlig artikel 2 og artikel 3, litra a), i den anfægtede beslutning. Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionens begrundelse er behæftet med retlige fejl og er utilstrækkelig.

For de første har sagsøgeren anført, at der ikke er tale om begrænsning af konkurrencen i den forstand, hvori begrebet er anvendt i artikel 81, stk. 1, EF og artikel 53, stk. 1, i EØS-aftalen. Det er sagsøgerens opfattelse, at beslutningen ikke er baseret på en gennemgang af aftalens faktiske virkninger på konkurrencen. Kommissionen har blot antaget, at en netværksoperatørs køb af netværksydelse fra en anden operatør vil begrænse konkurrencen mellem de to parter med hensyn til dækning, kvalitet, transmissionsniveau eller engrospriser. Sagsøgeren har endvidere anført, at denne antagelse er i strid med Kommissionens egne konstateringer af de faktiske omstændigheder, med Domstolens praksis og med Kommissionens praksis.

Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at de påståede begrænsninger af konkurrencen ikke beror på en aftale i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 81, stk. 1, EF og artikel 53, stk. 1, i EØS-aftalen, men derimod er et resultat af sagsøgerens ensidige handlinger. Ifølge sagsøgeren indeholder aftalen ingen bestemmelser, der begrænser konkurrencen for sagsøgeren med hensyn til dækning, kvalitet, transmissionsniveau og engrospriser, og enhver begrænsning, der vil kunne følge af aftalen, vil skyldes sagsøgerens ensidige forretningsmæssige beslutninger. Sagsøgeren har derfor anført, at aftalen ikke ligger til grund for den hævdede begrænsning af konkurrencen.

Sag anlagt den 25. september 2003 af Ricci Fabio Andrés mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-329/03)**

(2003/C 275/89)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. september 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Ricci Fabio Andrés ved avvocato Massimo Condanzi.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Afgørelsen om ikke at tage sagsøgerens ansøgning i forbindelse med udvælgelsesprøve KOMR/B/04/2000 — Strålebeskyttelse i betragtning, meddelt sagsøgeren ved skrivelse nr. B01-HR/RR/BDU/D (2002) 14307 af 28. november 2002 fra direktøren for FFC, Jean-Pierre Vandersteen, annulleres.
2. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den foreliggende sag er anlagt til prøvelse af den afgørelse, der er indeholdt i skrivelsen af 28. november 2002 fra direktøren for FFC, hvorved det meddeltes sagsøgeren, at selv om han var opført på reservelisten for udvælgelsesprøve KOMR/B/04/2000, opfyldte han ikke alle betingelserne for at blive ansat i en sådan stilling, hvorfor den ansættelsesprocedure, der var indledt i relation til ham, blev afsluttet.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremført følgende anbringender:

- Udvalgelseskomiteens uafhængighed og beføjelser er tilsidesat.
- Meddelelsen om ledig stilling er tilsidesat, idet det ikke er taget i betragtning, at den åbner mulighed for adgang til stillingsgruppe C. I meddelelsen om ledig stilling var det anført, at der ville blive adgang til kategori C3-B5/B3 i den videnskabelige tjeneste. Kommissionen er ved afslutningen af udvælgelsesproceduren fejlagtigt gået ud fra, at meddelelsen kun åbner mulighed for adgang til kategori C.

- Meddelelsen om ledig stilling er tilsidesat, idet Kommissionen uden hensyntagen til den af udvælgelseskomiteen foretagne udvælgelse har foretaget en fejlagtig vurdering af sagsøgerens faglige kvalifikationer. De svarer fuldt ud til de krav, der var anført i meddelelsen om ledig stilling, og giver mulighed for adgang til kategori B.
- Tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af princippet om god forvaltnings-skik.

Delvis slettelse i sag T-33/01 ⁽¹⁾

(2003/C 275/90)

(Processprog: engelsk)

Ved kendelse af 24. juni 2003 har formanden for Femte Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sagsøgeren Kirch Media GmbH & Co. KgaA skal slettes på listen over sagsøgere i sag T-33/01, Kirch Media GmbH & Co KgaA og KirchMedia WM AG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

⁽¹⁾ EFT C 134 af 5.5.2001.

Slettelse af sag T-58/02 ⁽¹⁾

(2003/C 275/91)

(Processprog: engelsk)

Ved kendelse af 15. juli 2003 har formanden for Anden Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-58/02, Kabushiki Kaisha Kenwood mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 131 af 1.6.2002.

Slettelse af sag T-143/03 R

(2003/C 275/92)

(Processprog: nederlandsk)

Ved kendelse af 17. juli 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-143/03 R, Elisabeth Saskia Smit mod Europol, skal slettes af registeret.

III

(Oplysninger)

(2003/C 275/93)

Domstolens seneste offentliggørelse i Den Europæiske Unions Tidende

EUT C 264 af 1.11.2003

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 251 af 18.10.2003

EUT C 239 af 4.10.2003

EUT C 226 af 20.9.2003

EUT C 213 af 6.9.2003

EUT C 200 af 23.8.2003

EUT C 184 af 2.8.2003

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
